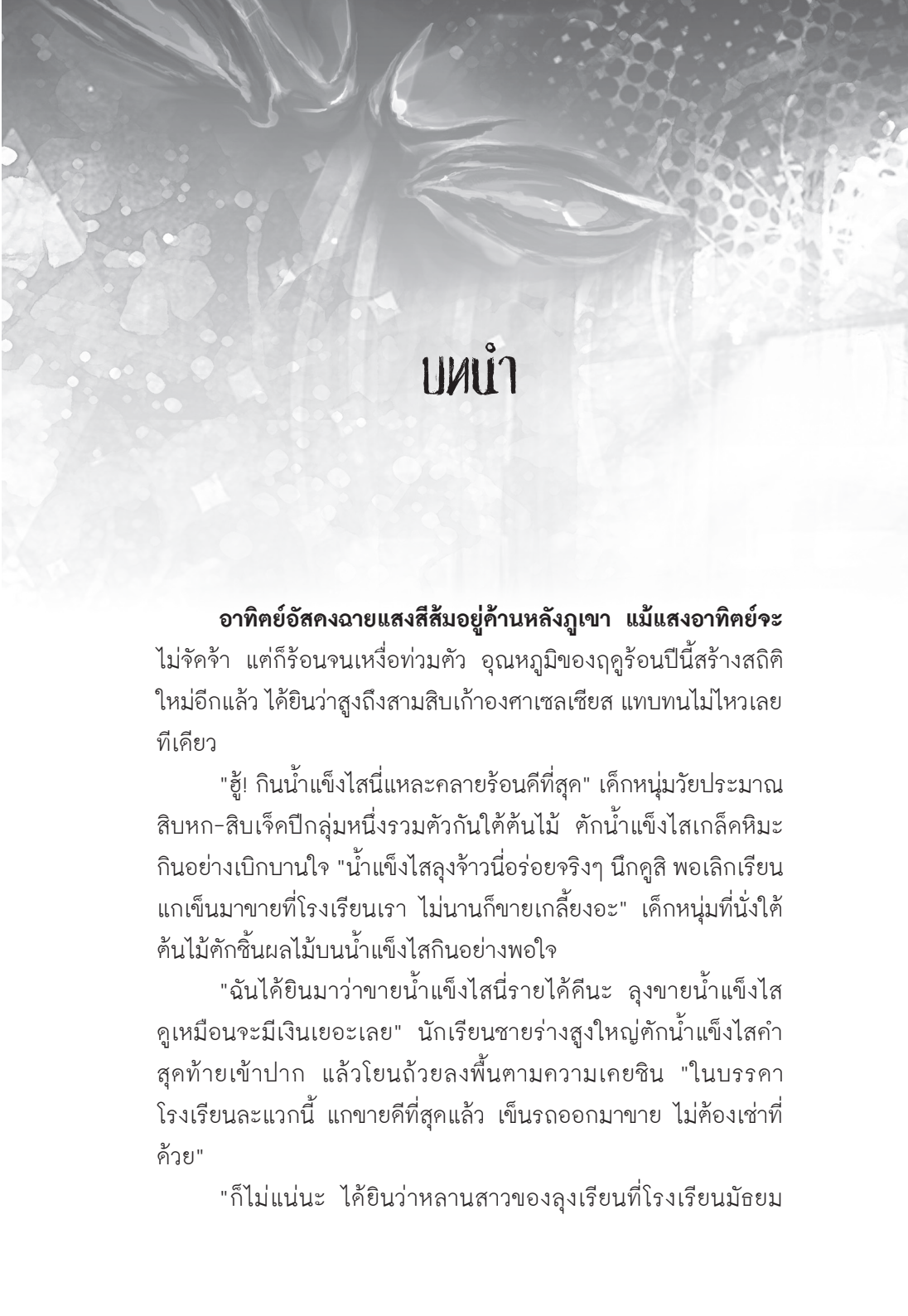

บทนำ

อาทิตย์อัสดงฉายแสงสีส้มอยู่ด้านหลังภูเขา แม้แสงอาทิตย์จะไม่จัดจ้าน แต่ก็ร้อนจนเหงื่อท่วมตัว อุณหภูมิของฤดูร้อนปีนี้สร้างสถิติใหม่อีกแล้ว ได้ยินว่าสูงถึงสามสิบเก้าองศาเซลเซียส แทบทนไม่ไหวเลยทีเดียว

"ฮู้! กินน้ำแข็งไสนี้แหละคลายร้อนดีที่สุด" เด็กหนุ่มวัยประมาณสิบหก-สิบเจ็ดปีกลุ่มหนึ่งรวมตัวกันได้ค้นไม้ ตักน้ำแข็งไสเกล็ดหิมะกินอย่างเบิกบานใจ "น้ำแข็งไสลุงจ้าวนี่อร่อยจริงๆ นึกคุสสิ พอเลิกเรียนແຕ່ເຫັນมาขายที่โรงเรียนเรา ไม่นานก็ขายเกลี้ยงอะ" เด็กหนุ่มที่นั่งได้ค้นไม้ตักขึ้นผลไม้บนน้ำแข็งไสกินอย่างพอใจ

"ฉันได้ยินมาว่าขายน้ำแข็งไสนี้รายได้คินะ ลุงขายน้ำแข็งไสดูเหมือนจะมีเงินเยอะเลย" นักเรียนชายร่างสูงใหญ่ตักน้ำแข็งไสคำสุดท้ายเข้าปาก แล้วโยนถ้วยลงพื้นตามความเคยชิน "ในบรรดาโรงเรียนละแวกนี้ แถขายดีที่สุดแล้ว เจ็นรถออกมาขาย ไม่ต้องเช่าที่ค้าขาย"

"ก็ไม่นั่นละ ได้ยินว่าหลานสาวของลุงเรียนที่โรงเรียนมัธยม

อ๊ซินนี่" เด็กหนุ่มตัวเตี้ยออกจิกไม่ได้ "โรงเรียนนั้นค่าลงทะเบียนแพงกว่าโรงเรียนเราตั้งสามเท่า ไซม์บี้"

"ไอโฮ! ขายน้ำแข็งใสก็ส่งหลานเรียนอ๊ซินนี้ได้เหอ รายได้คี่แน่ๆ" เด็กหนุ่มออกประหลาดใจไม่ได้ มองดูชุดนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลของตัวเอง เพราะเขาไม่มีเงินเรียนโรงเรียนเอกชน "ใครรู้จักคุณลุงขายน้ำแข็งใสบ้าง"

เด็กหนุ่มร่างผอมขมวดคิ้ว "ฉัน ฉันรู้จักลุงจ้าว"

"นี่! เสี่ยวเฉียน บ้านลุงเขาอยู่ไหน" หวังหงอี้ เด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ถามพลางคว้าคอเสื้อเขาทันที "ไปยืมเงินเขามาใช้หน่อยเซ!"

"เอ๊ะ! เฮ้ยๆ! อย่าทำแบบนี้เลย ลุงจ้าวเป็นคนประหยัดมากนะ" เด็กหนุ่มที่เพื่อนๆ เรียกว่า เสี่ยวเฉียน ตัวเขาผอมแห้งแรงน้อย น้ำแข็งใสของเขาถูกบดลงพื้น "พวกนายอย่าไปรังแกคนแก่เลย"

"รังแกอะไร ตอนนี้ใครมีเงินเยอะขนาดนั้น ก็ควรเอามาแบ่งปันให้คนอื่นใช้ด้วยสิ" หวังหงอี้ตอบพลางขมวดคิ้ว "แต่ละเดือนพวกเราต้องจ่ายให้พวกผู้มีพลังจิตไปเท่าไร ทุกคนจนรอบกันจะตายอยู่แล้วทำไมเขาคงเคียว แก่ขายน้ำแข็งใสก็ได้เงินเยอะขนาดนั้นล่ะ"

"นั่น...นั่นเป็นความสามารถของลุงเขาสิ ทุก...ทุกคนก็ลำบากด้วยกันทั้งนั้น แม่ฉันบอกว่ามีชีวิตอยู่ได้ก็บุญแล้ว"

"บุญบ้านแกสิ! ฉันไม่อยากมีชีวิตบดขยี้แบบนี้ อ๊ปยศอดสูสินคิ พวกแกไม่รู้หรือว่าแม่ฉันลำบากแค่ไหน ฉันจะต้องเอาเงินกลับไปตอบแทนแม่!" หวังหงอี้คำรามเสียงดัง "สักวันหนึ่ง ฉันจะข้ามป่าต้องห้ามไปให้ได้! ฉันจะพาแม่ไปรู้จักโลกที่กว้างใหญ่กว่านี้!"

'ป่าต้องห้าม' พอพูดถึงคำนี้ ทุกคนต่างก็กลั้นหายใจ

"อาอ๊! พอแล้วน่า อย่าพูดบ้าๆ สิ" อีกคนส่งเสียงมา "ผู้ใหญ่ไม่ได้สอนไว้เหอ ไม่จำเป็นก็ไม่ต้องพูดถึงป่านั้น ถ้า 'ไอฉัน' ได้ยินเข้าจะทำยังไง"

"ใช่ อีกอย่างนะ คนธรรมดาเข้าไปไม่ได้หรอก ยิ่งเขตหวงห้าม ยิ่งไม่ต้องพูดถึง" เด็กนักเรียนคนอื่นๆ คึงมือเขาไว้ "ปล่อยเสี่ยวเฉียนได้แล้วนะ"

"ทุเรศ! แล้วพวกเราต้องมาติดอยู่ที่นี้ทั้งชีวิตนี้หรือ" หวังหงอีปล่อยเสี่ยวเฉียนอย่างแรง เขาเลยล้มลงพื้นอย่างหมดท่า "แค่มีเงินก็ทำอะไรได้ทั้งนั้น แถมยังจ้างผู้มีพลังจิตมากุ้มครอง พาเราข้ามป่าต้องห้ามได้ด้วย"

ว้าว!!!—จู่ๆ ก็มีลมลึกลับพัดมาวูบหนึ่ง กลุ่มนักเรียนมัธยมปลายตกใจตัวแข็งทื่อ ลมนั้นพัดไปไม่ร่วงบนพื้นกระจุยกระจาย ทำเอาเด็กนักเรียนกลุ่มนั้นถึงกับก้มหน้าหลบทาปี ไม่กล้าขยับตัว

ผ่านไปไม่กี่วินาที ลมก็สงบ เด็กหนุ่มแต่ละคนหน้าขาวซีด ค่อยๆ หันมองไปรอบบริเวณ

"ห่า! เพราะแกลคนเดียว คำต้องห้าม เขาไม่ให้พวกทีหุบปากไว้สิ ทำไมแกลไม่ฟังอะไรเลยวะ" เด็กหนุ่มหยิบกระบี่นักเรียนขึ้นมา "ฉันจะกลับบ้านแล้ว"

"รีบไปสิ!" เด็กหนุ่มอีกสองสามคนตะคอก เอื้อมมือไปคึงเสี่ยวเฉียนให้ลุกขึ้นจากพื้น "เฮ้ย! แกลเหม่ออะไรเนี่ย"

สายตาของเสี่ยวเฉียนที่มองผ่านแว่นเบียร์ๆ มีแววลึกลับ เมื่อมองเลยเพื่อนๆ ไปทางตำแหน่งขวามือ ขณะเดียวกัน พวกเด็กหนุ่มก็ได้ยินเสียงกรอบแกรบ! กรอบแกรบ! เหมือนล้อรถแล่นไปบนเศษหินดินทราย

พอหันไปมอง ก็เห็นชายชราคนหนึ่งขี่จักรยานดั่งเอี้ยดอ้าๆ ไกลเข้ามา

ลุงจ้าว นั่นเอง!—หวังหงอีมองรถเข็นบรรทุกอุปกรณ์ขนาน้ำแข็งใสคันนั้นผ่านไป จ้องคู่ที่อยู่ใต้รถเข็นราวกับว่ามองทะลุได้ เขาเห็นกระป๋องนมผงที่อัดแน่นไปด้วยเงิน ถ้าได้เงินกระป๋องนั้นมาอยู่ในมือ แม้จะต้องตีใจมากๆ แน่! "โอกาสดี! แบบนี้จะพลาดได้ไง!" จู่ๆ หวัง-

หวังฮักพูดเสียงต่ำ ก้มตัวลงหยิบแท่งเหล็กที่ถูกทิ้งไว้แถวนั้น ตรงคั้ง
เข้าไปหาลุงจ้าวทันที

"อาอื! แกจะทำอะไรนะ เฮีย!..."

นักเรียนชายกลุ่มนั้นไล่ตามไปทันที หวังหงอี่แกว่งแท่งเหล็กกัน
ให้เพื่อนๆ หลีกไป ไม่พูดพร่ำทำเพลง เขาเข้าไปขว้างทางชายชราทันที

"ไอ้แก! ขายนน้ำแข็งไสหมครี๊ยง" หวังหงอี่จับรถจักรยานเอาไว้
"เอาเศษเงินมาให้ใช้หน่อยสิมะ!"

"เอ๊ะ! พวกเธอ...พวกเธอจะทำอะไรนะ" ลุงจ้าวตะโกน เอาเท้า
ข้างหนึ่งยันพื้นไว้เพื่อรักษาสมดุลรถจักรยาน "เป็นวัยรุ่นไม่ตั้งใจเรียน
เกมรอ่านจะขโมยของคนอื่นนั่นแหละ!"

"หุบปากเลย! เอาเงินมา" หวังหงอี่คำราม แล้วจ้องพรรคพวกที่
ยืนอยู่ข้างๆ "อาเน่า แกไปค้นรถเซ็นซิ"

"หา!?" อาเน่าสะดุ้ง

"หาอะไรของแก! รีบไปเซ!" หวังหงอี่เงื่อแท่งเหล็กไปทางเขา
"แกก็อยากโดนฟาดด้วยใช่ไหม"

"พวกเธอจะทำอะไรนะ!" ลุงจ้าวสนลานลงจากรถเหมือนมดบน
หม้อไฟ แล้วเพ่งมองเสื้อผ้าของหวังหงอี่ "หวังหงอี่ อ้อๆ เธอเป็นเด็ก
ม.ปลายโรงเรียนรัฐบาล ฉันท้าเธอได้แล้ว เธอ..."

ปัก!!!—พูดไม่ทันขาดคำ หวังหงอี่ก็ฟาดแท่งเหล็กใส่หัวลุงจ้าว
เข้าอย่างจัง

มืออีกข้างปิดป้องบนชุดนักเรียนของตัวเอง—ไอ้แกนี่บังอาจจ่า
ชื่อเขาได้หรือะ!

"หงอี่! แกทำอะไรนะ!" คำโถวตะโกนอย่างเสียขวัญ กระโจน
เข้าไปจับมือเขาไว้ ไม่ให้ลงไม้ลงมืออีก "แกตีคนแก่ได้ไงวะ!"

"ก็มันจ่าชื่อโรงเรียนเราได้ จ่าชื่อฉันได้ด้วย ก็เลยต้องตีให้มันลืม
ซะ" หวังหงอี่แผดเสียง สะบัดศุศแรง เด็กหนุ่มสองสามคนต้องช่วยกัน

นุครั้งไว้จึงหยุดเขาได้

เด็กหนุ่มคนหนึ่งรีบคุกเข่าลงไปพยุงลุงจ้าวขึ้นมา แต่กลับพบว่าชายชราตาเบิกโพลง ไม่ยับเขยื้อนแล้ว กะโหลกศีรษะมีเลือดสีแดงสดไหลออกมา

"ลุงจ้าวครับ!" อาจลองเขย่าตัวเขาดู "ลุงจ้าว!"

เขายื่นนิ้วชี้ที่สันเทาไปอังใกล้ๆ รูมูกของลุงจ้าว ไม่รู้สึกถึงลมหายใจแม้แต่นิดเดียว!

"ว้ากกก!!! อาอี" อาจสะดุ้งโหยง "เขาคายแล้ว! คายแล้ว!"

เด็กหนุ่มทั้งหมดยกคกตะลึง พวกเขามองตาค้างแล้วพากันตะโกน แม้แต่หว่งหงออีกยังขมวดคิ้ว "อาจ แกว่าอะไรนะ!"

"อาอี!" เสี่ยวปิ่นซึ่งกำลังจับตัวหว่งหงออยู่กับหน้าลง แล้วก็ผลักเขาไปข้างหลัง "เลือด!..."

เลือด?—หว่งหงออีกมุด เห็นเลือดสดๆ ไหลพรุ้งพรูออกจากหัวกะโหลกของลุงจ้าว แล้วไหลเป็นแพมายังเท้าของพวกเขาเรารวกับระลอกคลื่น พวกเด็กหนุ่มตกใจจนถอยหลังกันเป็นแถว ระลอกเลือดนั้นเหมือนมีชีวิต มันไหลเข้ามาเรื่อยๆ

"ปะ...เป็นแบบนี้ได้ไง!" เสี่ยวปิ่นแหกปากร้องอย่างเสียสติ "ทำยังงี้ดี! เพราะแกคนเดียว! แกเป็นคนฆ่า ฉะ...ฉันจะกลับบ้านแล้ว!"

พอได้ยินคังนั้น เด็กหนุ่มคนอื่นๆ ก็ปล่อยมือทันที แต่ละคนหยิบกระบี่บาบิ่นเตรียมจะหนีเตลิดเปิดเปิง

แต่หว่งหงอล้มลงอยู่แค่มิ่ววินาทีเท่านั้น เขากวักแกว่งแทงเหล็กทันที พาดท่ายทอยเพื่อนที่ยืนใกล้เขาที่สุด "กูไม่ให้ใครไปทั้งนั้นแหละ!"

"โอ้ยยย!!!..." คำโถกถูกตีด้วยแทงเหล็กจนล้มคะมำไปข้างหน้าทันที

"พวกแกต่างก็เป็นผู้สมรู้ร่วมคิด อย่างนี้ก็จะรอดไปได้ พวกแกลงเรือลำเดียวกับฉันแล้ว!" หวังหงอคำรามอย่างบ้าคลั่ง

คำโถวตะท้ายทอยตัวเองอย่างหวาดกลัว เขาลำไปโดนเลือด
สقاๆ

เด็กหนุ่มทุกคนกลัวจนตัวแข็งทื่อ พวกเขาไม่รู้ว่าควรจะทำ
อย่างไรต่อ สมรู้ร่วมคิดนั้นหรือ เพราะทุกคนอยู่ด้วยตอนที่หวังหือ
ลงมือมันหรือ

ยิ่งไปกว่านั้น หากตอนนี้ทุกคนเลือกที่จะหนีไปละ พวกเด็กหนุ่ม
มองไปที่แวตอาอันบัคหลังของหวังหือและแท่งเหล็กเป็นเลือด ใคร
คิดหนี เขาก็คงฆ่าคนนั้น!

"รีบคันรถเข็นเร็วเข้า เอาเงินออกมาให้หมด อาเน่า เร็ว!"
หวังหือออกคำสั่งอย่างคุ้ย "เราต้องทำให้เหมือนเป็นการปล้น!"

"ไม่เอา!" คำโถวที่เพ่งโคนตึตะโกนจากบนพื้น "พวกเราไม่ใช่
ผู้สมรู้ร่วมคิดซะหน่อย! ฉันจะไปรายงานกองกำลังคุ้มภัยประชาชน
ตอนนี้เลย พวกเราเป็นแค่พยาน ไม่ใช่..."

โพละ!!!—แท่งเหล็กหนาทุบลงบนศีรษะของคำโถว รวากับตอก
ไขควง เปลือกไข่แตกออกอย่างง่ายดาย แล้วของเหลวข้างในก็พุ่งกระฉูด
ออกมา

เลือดสีแดงสดกระเซ็นเต็มหน้าหวังหือ แต่เขาก็ยังไม่ยอมหยุด
ทุบศีรษะของคำโถวที่อ่อนปวกเปียกหนักกว่าเดิม ทั่วบริเวณมีแต่เสียง
ทุบตีกับลืมเลือดและสมองที่สาครกระจาย เสียงกะโหลกศีรษะแตกดัง
โพละๆ น่ากลัว นักเรียนคนอื่นๆ ยืนรากงอกไม่ไหวถึง

ถัดจากตรงนั้น เสี่ยวเฉียนที่นั่งมาตลอดตัวสันไปทั้งร่าง เขา
งอเข้าทั้งสองข้าง ยกสองมือขึ้นปิดหน้า แต่เขาก็เห็นทุกอย่างจากช่อง
เล็กๆ ระหว่างง่ามนิ้ว เขาไม่อยากเห็นเลย แต่เขาก็ได้เห็นมันแล้ว!

"จู้ๆ!" จู้ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นข้างหู เสียงนั้นคล้ายเสียงแม่ของเขา
มาก "เด็กดี พูจหาเหลวไหลไม่ได้จะจ๊ะ!"

"เอ๊ะ!" เสี่ยวเฉียนเบิกตามอง ตัวแข็งทื่อ

"แม่ไม่ได้สอนหนูหรือจ๊ะ ว่าเลิกเรียนแล้วต้องรีบกลับบ้านนะ"
เสียงนั้นเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว คราวนี้คงมาจากบนหัวเขา

เสี่ยวเฉียนค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองอย่างหวหระแวง เขานั่งอยู่ใต้
ต้นไม้ ข้างบนควรมีแต่กิ่งไม้สิ! บนนั้นมีคนอยู่ตั้งแต่เมื่อไร

เสี่ยวเฉียนเงยหน้ามองข้างบน มีคนห้อยอยู่บนกิ่งไม้จริงๆ เขา
ปากอ้าตาค้าง จ้องร่างที่กำลังแกว่งไกว หัวที่ห้อยต่ำแลบลิ่นยาวๆ ออก
มา เลือดไหลย้อยลงมาตามลื่น

ลื่นของผีห้อยหัวควัดแผล็บๆ อย่างคล่องแคล่ว รัคคอกเขาใน
ชั่วพริบตา อุดเสียงกริคร้องของเขาไว้ คึงเขาขึ้นจากพื้นดินในทันใด
ตาสองคู่สบประสานกัน

เสี่ยวเฉียนอ้าปากกว้าง แต่ไม่มีเสียงร้องออกมาแม้แต่บ่อย เสียง
ทุบกะโหลกด้วยแท่งเหล็กยังแว่วเข้าหู ฟังเหมือนกะโหลกถูกตีจนแหลก
ละเอียดแล้ว เพราะจากเสียงคีคังโพละได้เปลี่ยนเป็นเสียงเหมือนกำลัง
คำของที่ไกล้แหลกละเอียด

"ใคร! ไอ้หน้าไหนจะไม่เอาอีก" หวังหงอคำรามก้อง นักเรียน
คนอื่นๆ เข็ดขยาคับท่าทางที่คุคั่นเช่นนั้น ไม่มีใครกล้าส่งเสียงหรือ
เคลื่อนไหว และไม่มีใครสังเกตเห็นเสี่ยวเฉียนที่อยู่ใต้ต้นไม้เลย

ลื่นยาวที่เหนียวหนึบพันรอบตัวเขาจนหายใจไม่ออก ดวงตา
ทั้งสองของเขาเริ่มแดงก่ำ ตัวสั่นกระตุก จ้องมองศพคนผูกคอตายตรง
หน้า คนคนนั้นนั้นเหมือนจะเป็นตัวเขา!

บทที่ 1

บรรยากาศในเมือง 'อันหลิน' วันนี้ผิดปกติ ตอนเช้ากองกำลัง
คุ้มภัยประชาชนลาดตระเวนตามท้องถนนและตรอกซอกซอย แม้แต่นายกเทศมนตรีก็ยังเข้าไปนั่งสั่งการที่ศูนย์บัญชาการ มีข่าวว่าเป็นเหตุฉุกเฉินระดับสาม กองกำลังป้องกันและปราบปรามระดับชาติจึงเข้ามามีประจำการ จับตาดูเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด คงไม่มีเหตุการณ์อื่นนอกจากคดีที่มีคนสูญหายถึงสี่รายในคืนเดียว

นักเรียนมัธยมปลายโรงเรียนรัฐบาลสามคน ได้แก่ หวังหงอิ เสี่ยวปิ่น และต้าโถว กับลุงจ้าวคนขายน้ำแข็งไสที่ทุกคนรู้จัก สี่คนนี้ไม่มีใครกลับบ้านเลยตั้งแต่คืนวาน คนในครอบครัวของพวกเขาแจ้งความทันที กองกำลังคุ้มภัยประชาชนกระจายกำลังค้นหาไปแล้วหนึ่งรอบ แต่ความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายยามค่ำคืนนั้นมีสูงมาก ค้นหาถึงเที่ยงคืนก็ต้องกลับมารวมทีม แล้วก็ได้แต่รอให้ฟ้าสว่างเท่านั้น

เพียงแค่...กลางคืนมันช่างยาวนานเหลือเกิน พอตกค่ำแล้ว หากยังอยู่ข้างนอกแค่เพียงหนึ่งวินาที ความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายก็สูงเท่ากัับหนึ่งนาทีก่อน ไม่มีใครรับประกันได้ว่าจะมีชีวิตอยู่ข้ามคืนได้หรือไม่

เมื่อถึงวันรุ่งขึ้น หลานสาวของลุงจ้าวและครอบครัวของเด็กหนุ่ม ทั้งสามก็ไม่มีใครได้พบผู้สูญหาย และทั้งๆ ที่รู้ดีว่าโอกาสตายมีมากกว่า รอด แต่พวกเขาก็ยังไม่หมดหวัง พอพระอาทิตย์ขึ้น กองกำลังคุ้มภัย ประชาชนก็เริ่มปฏิบัติการค้นหาอีกรอบ แน่นอนว่าเป้าหมายเป็นชายป่า ต้องห้าม ป่าหมื่นศพ และเชิงเขาที่ล้อมรอบอยู่ทั้งสี่ทิศ

เกิดความสับสนวุ่นวายไปทั้งโรงเรียน ทุกคนตกใจที่มีนักเรียน สูญหาย มิน่าซ้ำ...สามคนนั้นยังอยู่แคงเดียวกันด้วย

"หงอชอบพูดบ่อยๆ ว่าอยากเข้าไปในป่าต้องห้ามไม่ใช่เหรอ เธอว่าเขาจะเข้าไปจริงปะ"

"ใครจะรู้ ฉันว่าเขาก็พูดเล่นไปนั่นแหละ คิดว่าตัวเองแรงเยอะ แล้วทำกร่าง! จริงๆ เขาอาจจะชี้ขาดตายวาก็ได้"

"นั่นนะสิ ถ้าไม่มีพวกลูกสมุนคอยตาม เขาก็มีบาร์มีอะไร!"

น่าแปลก นักเรียนคนหนึ่งหายตัวไป กลับกลายเป็นเรื่องน่ายินดี มากกว่าน่ากลัว เหตุผลหลักคงมาจากพฤติกรรมกร่างๆ ของหวังหงอ ทั้งผู้กรรโชกทรัพย์และชกต่อยสารพัด ในโรงเรียนนี้น้อยคนนักที่ไม่เคย โดนกำปั้นของหวังหงอ อย่างเบาที่สุดก็ต้องเคยโดนเขาไถเงิน ใครๆ จึงเกลียดเขาทั้งนั้น

แม้แต่พวกครูเองยังไม่กล้าทำอะไรเขา คุณครูประจำชั้นที่ทำโทษ เขาล่าสุด ลงเอยด้วยการถูกมัดไว้บนภูเขหลังโรงเรียน ถ้าไม่มีเจ้า 'เสี่ยวหวง' หมาประจำโรงเรียนที่มีสัมผัสไวเป็นเลิศ เขาเรียกให้ทุกคน ตามไปดูได้ละก็ ป่านนี้คงโดนแขวนถึงกลางคืน เป็นอาหารให้พวกภูตผี ปีศาจกินไปแล้ว

ในเวลานี้ สายตาของมหาชนได้เคลื่อนไปจับจ้องลูกสมุนของ หวังหงอ คือ อาเฉ่ กับ โฮตวาระ ที่เอาแต่ก้มหน้าไม่พูดจามาตั้งแต่ เกิดเหตุการณ์ขึ้น ทั้งสองมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก

"เฮ้ย! อาเฉ่ เมื่อวานคอนป่าย พวกนายไปด้วยกันไม่ใช่เหรอ"

เด็กหนุ่มผมแดงถาม "ฉันเห็นพวกนายเดินไปทางประตูหลังโรงเรียน"

"ใช่ คำโถวยังไปไกลเงินเด็กรุ่นน้องอยู่เลย" คนที่พูดอยู่เวร
สารวัตรนักเรียนเมื่อวาน และเข้าไปห้ามไว้ได้ทัน

เด็กหนุ่มทั้งสองไม่ตอบอะไร ใบหน้าขาวซีด จ้องหนังสือเรียนที่
แทบไม่เคยเปิดอ่านอยู่บนโต๊ะ ตัวสั่นเล็กน้อย

"พวกนายอยู่ด้วยกัน ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่!" จู่ๆ ก็มีคนสะกิด
หลังโฮตาระ

"ว้ากกก!!!" โฮตาระแหกปากร้องทันที กระโดดตัวลอยเหมือน
โคนผีหลอก

อาการนี้ราวกับเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ เพราะเมื่อโฮตาระร้องเสียง
ดังแล้ว ก็ทำให้อาณาที่อยู่ข้างหน้าตะโกนขึ้นมาด้วย ทั้งสองคนไม่ใช่
แค่ผลักโต๊ะเก้าอี้ไปข้างหน้า แต่ยังหันกลับมาจ้องมองเพื่อนๆ ด้วย
สายตาที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัว ริมฝีปากขาวซีด

เมื่อเห็นปฏิกิริยาได้ตอบที่ผิดปกติของทั้งสอง นักเรียนทุกคน
ถึงกับอึ้งไปตามๆ กัน เพราะเมื่อก่อนไอ้เด็กพาลพวกนี้จะวางท่ากร่าง
สุดๆ ไม่รู้ว่ามีอาการเหมือนเห็นผีแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร

"นี่! พอได้แล้ว!" น้ำเสียงรำคาญดังมาจากมุมห้องข้างหน้าต่าง
"พวกเขาโดนกองกำลังคุ้มภัยประชาชนสอบสวนไปแล้วละ คนที่เพื่อน
หายตัวไป อารมณ์คงไม่ปกติเท่าไร' ทำไมต้องคอยซ้ำเติมด้วย!"

ทุกคนมองมาตรงที่นั่นมุมห้องเรียนเป็นคาเดียวกันโดยไม่ได้นึก
หมาย เด็กสาวผมสั้นสีแดงนั่งเท้าคางอย่างไม่สบอารมณ์ คิ้วมวดแสดง
ให้เห็นว่าเธอกำลังอารมณ์ไม่ค่อยดี

"เฟอร์รามีสพุดได้แล้ว!" นักเรียนคนอื่นๆ หัวเราะใส่เธอ "โอเค!
อย่าแหย่พวกเขาเลย"

คนกลุ่มนั้นถูกรุม แยกย้ายกันออกห่าง ทิ้งให้อาณาอยู่กับโฮตาระ
ยืนตัวสั่นอยู่ที่เดิม ทุกคนเปลี่ยนทิศทาง มาจับกลุ่มคุยกันกลางห้อง

ต่อไป

ส่วนเฟอร์รามิสหันไปมองนอกหน้าต่างชั้นสองอย่างอารมณ์เสีย เห็นรถขนส่งของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนขับเข้ามาในโรงเรียน สายตาของเธอทั้งอิจฉาและกระตือรือร้น มองเห็นร่างในเครื่องแบบเท่าๆ แล้วก็อยากสวมเครื่องแบบอย่างนั้นบ้าง เธอน่าจะมีโอกาสไปให้ถึงเป้าหมายสูงสุด คือเป็นเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชน!

"เฟอร์ร่า เอนี่เจ๋งจริงๆ พุคประโยชน์เดียว พวกเขาก็หุบ...หิม?" เด็กสาวที่นั่งด้านหน้าหันมาพูดพลางหัวเราะ และมองเธออย่างอ่อนโยน "เธอมองกองกำลังคุ้มภัยประชาชนอีกแล้ว"

"เฮ้อ! ไรสิ" เฟอร์รามิสเท้าคาง พุคเสียงต่ำอย่างละเหยใจ "ฉันอยากเข้าร่วมการฝึกอะ"

"เฟอร์ร่า นี่มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้วนะ!" เจียงอวีเดินบ่นปาก มองเธออย่างอ่อนใจ "นักเรียนหญิงเข้ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนไม่ได้นี่ เธอรู้เรื่องนี้คืออยู่แล้ว"

เฮอะ!—พุคถึงเรื่องกฎบ้านนี่ที่ไร เฟอร์รามิสมักจะสะบัดหน้าอย่างคุแคลนทุกครั้ง

เรื่องนี้จนปัญญาจริงๆ ปัจจุบันนี้ประชากรน้อย เพศหญิงหายากขึ้นทุกที เรื่องบุกน้ำลุยไฟปล่อยให้เป็นเรื่องของผู้ชายก็คืบแล้ว

ผู้หญิงต้องรับผิดชอบการเพิ่มจำนวนประชากร ไม่ได้รับอนุญาตให้ข้องเกี่ยวกับเรื่องเสี่ยงอันตราย ข้อดีคือดูเหมือนผู้หญิงจะมีค่ามากแต่ความจริงแล้วคือถูกจำกัดในทุกๆ ด้าน เฟอร์รามิสคิดอย่างนี้เสมอมา

เสียงกริ่งดังขึ้น ห้องเรียนที่เจี้ยวจ้าวพลันเงียบลง ทุกคนกลับไปนั่งประจำที่ของตัวเอง ไม่นานคุณครูก็ก้าวเข้ามาในห้องคว้ยฝึเท้ามันคง

เฟอร์รามิสนั่งคิดหน้าต่างแถวสุดท้าย บังเอิญว่ามูมนั้นสามารถมองออกไปตรงระเบียงทางเดินได้พอดี เธอเห็นเงาคนยืนอยู่หน้าประตูห้องเรียนอย่างชัดเจน ดูเหมือนคุณครูจะพาใครคนหนึ่งมาด้วย

"ทุกคนคงได้ข่าวของพวกหงอี่แล้ว...ตอนนี้พวกเราได้แต่ภาวนาเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับภูตผีปีศาจ พวกมันไม่ได้เข้ามาในเมือง" คุณครูเอ่ยอย่างมีนัยแฝง "ครูต้องขอกำชับทุกคนอีกครั้งว่า อย่าเข้าใกล้เขตต้องห้ามทั้งหลายแหล่ พอพระอาทิตย์ตกดินแล้วให้รีบกลับบ้าน อย่าไอ้เอ้อยู่ข้างนอกเป็นอันขาด"

ความเยียบปกคลุมทั้งห้อง แท้จริงแล้วสิ่งที่ทุกคนกังวลใจมากที่สุดไม่ใช่เบาะแสของเพื่อนนักเรียนที่หายตัวไป แต่เป็นเรื่องที่มีบางสิ่งบางอย่างเล็ดลอดผ่านกำแพงเวทมนตร์และเข้ามาซ่อนตัวในเขตที่อยู่อาศัยของมนุษย์ต่างหาก!

ถ้าเพื่อนนักเรียนพวกนั้นไม่ได้เกิดเรื่องในเขตต้องห้าม แสดงว่านี่เป็นเรื่องใหญ่แล้ว หากมีภูตผีปีศาจแฝงตัวเข้ามา จะไม่มีใครรู้เลยว่ามันเป็นตัวอะไร หรือมันจะก่อเรื่องอะไร!

"อาเจ้า โฮตาวะ" คุณครูมองนักเรียนสองคนที่กำลังหน้าซิกเหือด "เมื่อคืนพวกเธอคงลำบากมาก ถ้ามีข่าวคราวอะไรครูจะรีบแจ้งพวกเธอทันที"

เด็กหนุ่มทั้งสองพยักหน้าด้วยท่าทางซึ้งลาคหาคกลัวมาก

"คุณครูครับ" หัวหน้าห้องยกมือขึ้น "พบตัวลุงจ้าวหรือเปล่าครับ"

คุณครูส่ายหน้า "ไม่พบ ความจริงแม้กระทั่งรถเข็นของลุงจ้าวก็หายไปด้วย ไม่พบร่องรอยแม้แต่น้อย"

นี่ไม่ใช่เรื่องแปลก กล่าวกันว่าภูตผีปีศาจหรือมารบางประเภทกลืนกินได้ทุกอย่าง นักเรียนที่นี้ล้วนรู้จักลุงจ้าว การหายตัวไปของเขาน่าเศร้าใจยิ่งกว่าการหายตัวไปของนักเรียนพวกนั้น

"เอ้! คุณครูคะ แล้วเสี่ยวเฉียนล่ะ" มีคนสังเกตเห็นว่าที่นั่งแถวแรกซึ่งเป็นของเด็กหนุ่มตัวมอมเหง่วงอยู่ "ทำไมเสี่ยวเฉียนถึงไม่มาเข้าเรียน"

"อ้อ เสี่ยวเฉียนยังให้ปากคำอยู่ที่กองกำลังคุ้มภัยประชาชน"

อาเน่ากับโฮตาวะเงยหน้าขึ้นมองตอนที่คุณครูพูดประโยคนี้
 สีน้หน้าของพวกเขาคูตื่นตกใจ "ดูเหมือนเมื่อวานเขาจะเห็นอะไรบางอย่าง"

"เห็นอะไรครับ!" อาเน่าลืมหูลูกขึ้นยืนกะทันหัน "เสี่ยวเฉียน
 เขา...เขาอยู่ที่ไหนครับ"

อาเน่าเกาะโต๊ะแน่นอย่างคั่นตระหนก เส้นเลือดบนแขนทั้งสอง
 ปูดขึ้น เขาเบิกตาจ้องคุณครูพลางคำรามเสียงคำๆ โฮตาวะซึ่งนั่งอยู่
 ด้านหลังขมวดคิ้วด้วยสีหน้าสับสนว่าวุ่น

"อาเน่า นั่งลง" คุณครูเลิกคิ้วและชี้นิ้วลงที่เก้าอี้ "ครูรู้ว่าเมื่อวาน
 พวกเธอสองคนกลับไปก่อน จึงไม่รู้ไม่เห็นเรื่องที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น
 เสี่ยวเฉียนเองก็เหมือนกัน เพียงแต่ตอนนั้นเขาเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่าง
 กองกำลังคุ้มภัยประชาชนอยากให้เขาเล่าสิ่งที่เห็นอย่างละเอียด"

"เสี่ยวเฉียนเขา..." โฮตาวะอ้าอึ้ง "ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

"หืม...ฮ่าๆ! ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง" คุณครูหัวเราะอย่างสบายใจ
 "วางใจเถอะ สาเหตุที่เขาไม่มาเรียนไม่ใช่เรื่องเดียวกับหงอ เขาเพียงแค่
 ตกใจเกินขนาด ถึงตอนเช้าจึงค่อยพูดจารู้เรื่อง ดังนั้นเลยขอลาหยุด
 เรียนช่วงเช้า"

อาเน่าค่อยๆ นั่งลงและหันกลับไปมองโฮตาวะด้วยสายตาขุ่นงา
 โฮตาวะเพียงแค่ส่ายหน้า พลิกไหล่อาเน่าให้เขาหันกลับไปนั่งดีๆ

เฟอร์รามิสเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด ไม่มีใครสังเกตเลยหรือว่าขา
 ของทั้งสองสั่นไม่หยุด "ตอนนี้พวกเราได้แต่ภาวนา ใครก็ไม่สามารถ
 ช่วยอะไรได้" คุณครูสูดหายใจลึกๆ "มา! เรามาเปลี่ยนอารมณ์กันดีกว่า
 ไม่่ายเลยที่ห้องเราจะมีนักเรียนซึ่งย้ายมาจากที่อื่น...จากภูมิภาคเอเชีย
 ใต้เชียวนะ!"

"เอ๋!..." นักเรียนทั้งห้องร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน แม้แต่
 เฟอร์รามิสเองก็ยังอ้าปากค้าง ภูมิภาคเอเชียใต้เชียวนะ! นักเรียนที่
 ย้ายมาจากภูมิภาคอื่นมีน้อยถึงน้อยที่สุด

ไม่ต้องพูดถึงการคมนาคมที่ไม่สะดวกเลย แค่เอาชีวิตรอดจากการข้ามเขตต้องห้ามตั้งมากมายก็แทบเป็นไปไม่ได้แล้ว เว้นแต่จะจ้างผู้มีพลังจิตมาเป็นบอดีการ์ด ไม่อย่างนั้นแล้วไม่มีทางรอดพ้นเงื้อมมือของภูตผีปีศาจหรือมารมาได้แน่!

ในห้องพลันเกิดเสียงเจี๊วจ้าวจอบแจตามคาด นักเรียนที่ย้ายมาส่วนใหญ่ อย่างมากก็ย้ายจากต่างเมืองในประเทศเดียวกัน เพราะเขตต้องห้ามที่ต้องผ่านกินพื้นที่ไม่มากนัก อีกทั้งส่วนใหญ่จะย้ายตามพ่อแม่ที่ย้ายงาน รัฐบาลจึงมีนโยบายคุ้มกันให้เป็นพิเศษ เพื่อให้ปลอดภัยตลอดการเดินทาง

เอเชียวได้!—นั่นเป็นภูมิภาคที่มีมหาสมุทรวางกันอยู่ นิ่งเรือแล้วต่อรถม้ามาเหอ เขาเดินทางมาถึงโดยสวัสดิภาพได้อย่างไร

"เอละ ทุกคนอยู่ในความสงบก่อน อย่าเพิ่งทำให้นักเรียนใหม่ตกใจ" คุณครูยิ้มมุมปาก นักเรียนที่ย้ายมาใหม่คนนี้สร้างความประหลาดใจให้ทุกคนมากจริงๆ "เข้ามาสิ"

ห้องเรียนเงียบกริบลงทันตา หลายคนยืดอกขึ้นกึ่งนั่งกึ่งยืน จ้องมองคนที่เดินเข้ามาอย่างคาดหวังและตื่นเต้น

คนที่อยู่หน้าประตูย่างเท้าเข้ามาในห้องอย่างสง่างาม ทันทีที่ก้าวเข้ามาก็ทำเอาทุกคนเบิกตากว้าง พุดไม่ออก ผมหยักศกสีทอง ผิวขาวกระจ่าง เครื่องหน้าสมบูรณ์แบบเหมือนรูปปั้นในหนังสือเรียนวิชาศิลปะ จมูกโค้งเป็นสันได้สัดส่วน แถมยังมีดวงคาคุโตเหมือนตุ๊กตาอีกต่างหาก

ดวงตาเขาเป็นสีเขียว ใสกระจ่างแวววาวราวกับมรกต เห็นแล้วชวนตกตะลึง

ที่สำคัญคือ เขาเป็นผู้ชาย!

ริมฝีปากบางสีชมพูอ่อนเผยรอยยิ้มน้อยๆ ดวงตาก็พลอยยิ้มไปด้วยขณะกวาดมองนักเรียนทุกคนในห้อง ผมสีทองสลวยเคลือบเงาสะท้อนแสงเจิดจ้าบาดตา เขาเหมือนคุณชายสูงศักดิ์ที่ก้าวออกมาจาก

นิยายพาฝันหรือการ์ตูนรักโรแมนติก...ไม่สิ! เขาน่าจะเป็นเจ้าชายมากกว่า

นักเรียนแทบทุกคนในห้องกลายสภาพเป็นก้อนหิน แม้แต่คำอูทานก็ยังเปล่งออกมาไม่ได้ เอาแต่จ้องนักเรียนใหม่ผู้สวมเสื้อเชิ้ตผ้าไหมคนนี้อย่างตะลึงงัน

เฟอรรามีสเองก็อ้าปากค้างเลยทีเดียวน เธอจินตนาการได้เลยว่าหนึ่งวินาทีหลังจากนี้ ผู้ชายคนนี้จะต้องกลายเป็นที่ชื่นชอบของเด็กสาวทั้งเมือง และเป็นศัตรูร่วมของพวกเขาเด็กหนุ่ม!

"นี่! ท่าทางของพวกเขาโอเวอร์เกินไปแล้ว" คุณครูพูดแล้วหัวเราะออกมา "นั่งลง นั่งลง ให้นักเรียนใหม่แนะนำตัวเอง"

จิลล์ แทน เด็กสาวเชื้อสายแอฟริกันซึ่งนั่งเฉยๆไปด้านหลัง ยิ้มพลางพูดกับเจียงอวี๋เดินผ่านทางเดินระหว่างแถวว่า "คูสิ สีผิวของฉันกับเขาตัดกันสุดๆ!"

"ฉันไม่เคยเห็นคนผิวขาวขนาดนี้มาก่อน เบอร์มิงแฮมก็เป็นคนขาว แต่ไม่ขาวกระจ่างเท่าเขา" เจียงอวี๋เดินพูดพลางมองเด็กหนุ่มเชื้อสายยุโรปอเมริกันหลายคนในห้อง

จริงด้วย! เด็กหนุ่มคนนี้มีผิวขาวกระจ่างมาก อย่างกับเจ้าชายที่เดินออกมาจากภาพวาด เขาเปล่งประกายเจิดจ้าจนผู้คนไม่อาจจ้องมองตรงๆ ได้

"สวัสดีทุกคน ผมชื่อ ฟร็องซัว มาจากเอเชียใต้ครับ" เสียงของเขาไพเราะนุ่มนวล "ทุกคนโปรดชี้แนะด้วยนะครับ"

"เอาละ เธอหาที่นั่งก่อนเถอะ..." คุณครูเหลียวซ้ายแลขวา ก่อนจะชี้ไปตรงมุมห้อง "ข้างๆ เฟอรรามีที่ว่างอยู่ เธอนั่งตรงนั้นก็แล้วกัน เฟอรรามีสิ!"

"มากะ!" เฟอรรามีสยกมือขึ้นโดยอัตโนมัติตามความเคยชิน และขานรับอย่างกระตือรือร้น ทำเอาเพื่อนทั้งห้องแอบหัวเราะกัน

"มากะอะไรกัน เหมือนไปถึงไหนเนี่ย" คุณครูพูดแล้วหัวเราะ "มัวแต่มองนักเรียนใหม่จนใจลอยละสิ เอาละ ครูรู้ว่าเขาหล่อมาก..."

"ฮ่าๆ!" นักเรียนในห้องหัวเราะกรีน ทำเอาเฟอร์รามิสหน้าแดง เธอก็ครีมีปากอย่างขุ่นเคือง สองมือกำหมัดแน่นและทุบลงบนโต๊ะ คังปั้งด้วยความโมโห

"ว้าว! โกรธแล้วนะ เฟอร์รามิสโกรธอีกแล้ว!" เด็กหนุ่มที่นั่งใกล้ๆ เข้าแหย่ "จ้องหนุ่มหล่อจนบ๊องไปแล้วมั้ง! ทำไมเฟอร์รามิสไม่มองฉันบ้างนะ"

"หนวกหูซะมด!" เธอคำราม แต่ยิ่งเธอโกรธ พวกผู้ชายในห้องก็ยิ่งชอบล้อเลียน เหตุการณ์แบบนี้เป็นมาตั้งแต่เรียนด้วยกันแรกๆ จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่เปลี่ยน

ฟร็องซัวเดินลงจากแท่นบรรยาย ตรงไปยังที่นั่งด้านหลังสุด พร้อมรอยยิ้มบางๆ เฟอร์รามิสรีบลุกขึ้นอย่างลนลานเมื่อเห็นเขา เนื่องจากเธอแอบใช้โต๊ะข้างๆ เป็นคลังเก็บสมบัติส่วนตัวอยู่

"ขอโทษที ขอฉันเก็บแป้นึง!" เธอย่อตัวลงอย่างรีบร้อนและหยิบเอาข้าวของทั้งหมดในลิ้นชักออกมา

"ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องรีบ" ฟร็องซัวยิ้ม คุณแล้วยังน่าหลงใหล

"เฮ้! ฟร็อง...อะไรนะ ชื่อนายเรียกยากซะมด"

"นี่! นายเชื้อสายอะไรนะ"

เสียงเคาะโต๊ะดังมาจากแท่นบรรยายด้านหน้า คุณครูพูดเสียงเฉียบ "อะอะอะไรกัน! จะถามอะไรไว้เลิกเรียนค่อยถาม ตอนนี้มาเรียนกันก่อน!"

เฟอร์รามิสหยิบข้าวของเดิมมือกลับมาที่โต๊ะของตัวเอง เธอไม่มีเวลาจัดของให้เรียบร้อย ได้แต่โยนพวกมันลงไปในกระเป๋าคาบัดนี่เป็นวิชาประวัติศาสตร์ คุณครูจึงแผนที่ลงมาแล้ว กำลังจะสอนเรื่องการเปลี่ยนผ่านของประวัติศาสตร์ที่พูดไว้เมื่อคาบที่แล้ว ฟร็องซัวกำลังจ้อง

เธอด้วยแววตาเจิดจ้าเป็นประกาย รอยยิ้มไม่ลดลงแม้แต่น้อย

เธอมองเขาอย่างก้อเขิน เกือบจะถามอยู่แล้วว่าเขามีเรื่องอะไร

"ผมยังไม่มีหนังสือ ขอคุยกับคุณได้หรือเปล่า" เขาหรีตา ยิ้มแบบ
นี้แล้วดูเหมือนตุ๊กตาคาระเปื่อง

"อ้อ! ได้สิ"

เธอเลื่อนหนังสือไปนิดหนึ่งอย่างลั้งเล ขณะที่เขาลุกขึ้นขยับโต๊ะ
มาติดกัน

คาบนี้เธอต้องไม่มีสมาธิเรียนแน่ๆ พระเจ้า!—ใครจะยังรักษา
ความสุขได้อยู่ได้เวลาต้องมองหน้าคนหล่อแบบนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเธอ
ซึ่งคลั่งไคล้เจ้าชายในเทพนิยายมาตั้งแต่เด็ก!

"คราวก่อนพูดถึงไหนแล้ว อ้อ! ประวัติศาสตร์การล่มสลายของ
โลก" คุณครูชี้นิ้วไปบนแผนที่ "เจ็ดทวีปในอดีตเหลือแค่ห้า ทวีป
แอนตาร์กติกาและภูมิภาคโอเชียเนียหายไป โลกถูกแบ่งใหม่ออกเป็น
สี่ทวีป ได้แก่ ยุโรป เอเชีย อเมริกา และแอฟริกา อาณาเขตของแต่ละ
ประเทศหายไป ชาติพันธุ์ต่างๆ ในแต่ละท้องถิ่นผสมผสานกัน ภาษา
อังกฤษกลายเป็นภาษาทางการของโลก

"เมื่อห้าร้อยปีก่อน วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ชีวิตความเป็นอยู่
สุขสบาย แต่มนุษย์ในยุคนั้นไม่เห็นคุณค่าของธรรมชาติและทำลาย
สภาพแวดล้อมของโลกอย่างไม่บันยะบันยัง ส่งผลให้เกิดภัยธรรมชาติ
ไม่หยุดหย่อน บวกกับคุณธรรมที่เสื่อมสลาย จิตใจมนุษย์ชั่วร้าย สวรรค์
จึงส่ง 'เทวทัณฑ์' มาลงโทษมนุษย์ หวังจะทำลายมนุษย์ให้สิ้นซาก เพื่อ
ให้โลกได้พักผ่อนและฟื้นฟูสู่การเริ่มต้นใหม่"

"แต่มนุษย์มีปณิธานในการเอาชีวิตรอดอันแรงกล้า เพื่อมีชีวิต
รอดแล้ว มนุษย์ยอมทำทุกวิถีทางเพื่อส่ง 'พวกเทวทัณฑ์' กลับสู่สวรรค์
ด้วยการเข่นฆ่าผู้ที่มีพลังวิเศษทั้งหมด แม้แต่หมอคุยกับนักพยากรณ์ก็
ไม่รอด 'ยอมฆ่าคนผิคนับร้อยก็จะไม่ยอมปล่อยให้หนีรอดไปแม้แต่

คนเดียว' เป็นความผิดของคนในยุคนั้น หายนะซึ่งเกิดจากการที่มนุษย์
เช่นฆ่ากันเองทำให้ผู้มีพลังจิตหลบหนีและซ่อนตัว ใครหนิไม่รอดก็จะมี
ถูกมัดไว้กับเสาธงทนต์เพื่อประหารชีวิต..." คุณครูถอนใจยาว ทุกครั้ง
ที่บรรยายประวัติศาสตร์ช่วงนี้ เขามักจะถอนใจบ่อยๆ อยู่เสมอ

ในหนังสือเรียนมีรูปภาพประกอบเนื้อหา เป็นภาพพวกเทวทนต์
ถูกมัดไว้กับเสาธงทนต์เพื่อรอการประหาร แล้วสายฟ้าก็ฟาดเปรี้ยง
ลงมา ทำให้ผู้คนจำนวนมากที่ไปชมการประหารนั้นตายลงทันที ศพ
กองเกลื่อนกลาดเต็มจัตุรัส จากนั้นเกิดโรคระบาดในวงกว้างโดยไม่อาจ
ยับยั้งได้ โลกล่มสลายลงอย่างรวดเร็ว ไม่ได้คืนสู่สันติเมื่อประหารพวก
เทวทนต์จนหมดอย่างที่คาดการณ์ไว้

เฟอรัรมีสัมผัสจะรับรู้สภาพเบาๆ หนึ่งในผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็น
'พวกเทวทนต์' นั้นเป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง แต่ถูกมองว่าจะ
สร้างหายนะให้แก่โลก สุดท้ายจึงถูกมัดไว้กับเสาธงทนต์ ปล่อยให้
ผู้อื่นเป็นคนตัดสินโชคชะตาของเธอ

เธอไม่มีความผิดและไม่เคยทำผิด ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าเธอ
เป็นแค่ผู้หญิงอายุยี่สิบกว่าที่คอยหลบหนีการไล่ล่ามาตลอดชีวิต

"หลังการประหารพวกเทวทนต์ กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกก็เริ่ม
วิปริตผิดเพี้ยน การเช่นฆ่ากันของมนุษย์ยิ่งทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลง
นักบรรพพลังจิตต้องปกปิดฐานะและคอยหลบซ่อนจนไม่เป็นอันขับไล่ภูตผี
หรือการาบาปีศาจ เมื่อกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกล่มสลายลงแล้ว สิ่งมี
ชีวิตในมิติอื่นๆ จึงข้ามเข้ามาอยู่ในโลกของเราได้..." คุณครูดึงแผนที่
อีกแผ่นลงมา "มีอะไรบ้าง คำถามนี้มีคะแนนพิเศษให้"

ทุกคนรีบแย่งกันยกมือ ใครบ้างไม่ชอบคำถามที่มีคะแนนพิเศษ
นักเรียนทุกคนยืดอกหลังตรง ชูมือสูง แต่คุณครูชี้มือเลือกมาเพียงคนเดียว
"เบล เธอตอบซิ"

"มีจอมมาร ปีศาจ โมเรียว ซิมี ผีนรก และผีอสูร' นี่คือการแบ่ง

จำพวกแบบพื้นฐานที่สุด แต่ละเผ่าพันธุ์ใหญ่ยังมีการแบ่งย่อยลงไปอีก ทุกเผ่าพันธุ์ล้วนเป็นภัยต่อมนุษย์ แต่ที่คุกคามมนุษย์บ่อยที่สุดคือผี อสูร!" เบลตอบละเอียดยิบ

คุณครูยิ้มเพราะเขาตอบเผื่อไปถึงคำถามถัดไปแล้วด้วย

"ถูกต้อง การแปรปรวนของกฎธรรมชาติทำให้มนุษย์ถูกคุกคาม ด้วยเหตุนี้เอง แม้ว่าภายหลังจะส่งพวกเทวทัณฑ์กลับสวรรค์ไปแล้ว แต่หายนะบนโลกเพิ่งจะเริ่มตื้นขึ้นเท่านั้น ยามที่มนุษย์ในยุคนั้นเผชิญหน้า กับเผ่าพันธุ์ที่น่ากลัวจากมิติต่างๆ มนุษย์ก็อ่อนแอยิ่งกว่ามด ไม่ถูกฆ่า หรือถูกกินก็ถูกกลืนแกล้ง นี่คือหายนะจากการสังหารพวกเทวทัณฑ์ที่ กล่าวถึงในประวัติศาสตร์...ตรงนี้สำคัญมาก"

บรรดานักเรียนได้ยิ้มาแล้วรีบใช้ปากกาทำเครื่องหมายลงบน หนังสือ สำคัญมากแปลว่าต้องมีในข้อสอบ เฟอร์รามิสไม่ขยับเขยื้อน เพราะเธอคุ้นเคยกับประวัติศาสตร์ช่วงนี้จนท่องได้ นี่เป็นเรื่องเล่าก่อน นอนตั้งแต่เธอจำความได้ คนรุ่นหลังไม่ได้จัดให้ภัยธรรมชาติและภัย พิบัติจากฝีมือมนุษย์ที่เกิดขึ้นก่อนการสังหารเทวทัณฑ์เป็นหายนะ แต่ กลับเรียกการเปลี่ยนแปลงแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นหลังการส่งพวก เทวทัณฑ์กลับสวรรค์ว่าหายนะ ช่างสมเหตุผลผลชะไม่มี!

"พูดอีกอย่างคือ ความจริงแล้วการสังหารผู้หญิงที่น่าสงสยที่สุดใน หมู่พวกเทวทัณฑ์นั้น อย่างไรก็ตามก็ต้องเกิดขึ้น คุณเหมือนว่าเรื่องนี้ได้ถูก ลิขิตไว้แล้ว" คุณครูเสริม

"เหอะๆ"

ข้างตัวเฟอร์รามิสมีเสียงหัวเราะที่เบาและสั้นมาก เธอหันไปมอง ด้วยความสงสัย เห็นฟร็องซัวกำลังขยับปากอยู่พอดี "นายหัวเราะอะไร"

¹ อ่านรายละเอียดเรื่อง 'อมมนุษย์ในโลกอนาคต หลังการล่มสลายไปแล้วห้าร้อยปี' ได้ที่ หน้า 288

"หา!?" เขายังคงยิ้มน้อยๆ และส่ายหน้า "อะไร"

เฟอร์รามีสขมวดคิ้ว เปลี่ยนท่าที่เป็นจริงจังและไม่พอใจ

ประวัติศาสตร์ช่วงนี้เคร่งเครียดมาก มีอะไรน่าทำ!

"จากนั้นมนุษย์ก็ล้มตายเป็นจำนวนมาก อารยธรรมถดถอยลงอย่างรวดเร็ว ทว่ามนุษย์ที่มีชีวิตรอดกลับคิดว่าพวกเทวดาที่ยังไม่หมดสิ้นไปจากโลก ที่ผ่านมามีพวกเขาสังหารผู้คน ดังนั้นจึงเริ่มการล่าสังหารต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง บีบบังคับให้ผู้มีพลังจิตที่แท้จริงต้องหลบซ่อนตัว...จบจนยี่สิบปีให้หลัง มนุษย์บนโลกเหลืออยู่ไม่มากแล้ว ผู้มีพลังจิตจึงเปิดเผยตัว" คุณครูเงยหน้า ทอดสายตามองออกไปนอกห้องเรียน แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเลื่อมใสศรัทธาว่า "ผู้มีพลังจิตในประเทศต่างๆ รวมตัวกันและฝึกฝน 'นักรบพลังจิต' ขึ้นมา ร่วมมือกันแก้ไขความวิปริตผิดเพี้ยนของกฎเกณฑ์ดั้งเดิมและจัดระเบียบโลกขึ้นมาใหม่ ใช้เวลาหลายปีจึงปิดผนึกกันเผ่าพันธุ์อื่นๆ ได้สำเร็จ และสร้างกำแพงเวทมนตร์เพื่อไม่ให้พวกมันเข้าออกได้ตามใจชอบ...แต่พวกเราต่างก็รู้ว่า กำแพงนี้ไม่แน่นอนเท่าใดนัก ดังนั้นจนถึงทุกวันนี้ พวกเรายังคงตกอยู่ในอันตราย"

นักเรียนในห้องต่างพยักหน้า ทุกคนต่างต้องอาศัยเวทมนตร์คาถาและเครื่องมืออาคมมากมายเพื่อปกป้องตัวเอง แต่ละคนต่างพยักันคึกคักคิดว่า แต่ละครัวเรือนล้วนมีเขตเวทมนตร์อันแข็งแกร่ง พอตกกลางคืนจะไม่มีใครออกมาที่บ้าน มีเพียงการอยู่ในห้องเท่านั้นจึงจะปลอดภัยที่สุด

"ครูครับ" มีคนยกมือ "ทำไมเราไม่ทำเหมือนผู้คนเมื่อห้าร้อยปีก่อน ใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่ไม่มีเผ่าพันธุ์อื่นมาอยู่ด้วยครับ"

"ครูคะ ทำไมตอนนี้นักรบพลังจิตถึงไม่ขับไล่เผ่าพันธุ์อื่นทั้งหมดให้กลับสู่มิติของมัน จากนั้นแก้ไขกฎเกณฑ์ดั้งเดิมและสร้างกำแพงเวทมนตร์ให้แข็งแรง แบบนี้พวกเรา也不需要กลัวแล้ว!"

"เฮ้อ! เรื่องนั้นเป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก จำได้ไหมว่าในประวัติศาสตร์

เทวทัศน์ที่ครูพูดถึง มนุษย์เข่นฆ่าผู้มีพลังจิตไปมากเท่าไร? นักรบพลังจิตเหลืออยู่น้อยนิดเป็นเหตุผลหนึ่ง เหตุผลที่สอง...พวกเรากับพวกเขายังมีความขัดแย้งกันอยู่อย่างลึกซึ้ง ความสามารถเป็นเรื่องหนึ่ง ความเต็มใจก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ครูคิดว่าตอนนี้นักเรียนในห้องบางส่วนยังคิดว่านักรบพลังจิตเป็นภัยอยู่ ใช่หรือไม่"

นักเรียนหลายคนพยักหน้า 'นักรบพลังจิต' เป็นอีกหนึ่งคำเรียกขานของผู้มีพลังจิตที่มีอาคมแก่กล้าและได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี หลายร้อยปีมานี้พวกเขารวบรวมเผ่าพันธุ์ของตัวเองและแบ่งชั้นกันด้วยระดับของพลังจิต ทำหน้าที่ช่วยแก้ปัญหาเรื่องภูตผีปีศาจให้ 'มนุษยธรรมคา' โดยเฉพาะ

ในห้องเริ่มมีการซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์ ทุกคนล้วนจับแค้นกับประวัติศาสตร์ในยุคนั้น เพราะตอนนี้อายุขัยเฉลี่ยของมนุษย์สั้นมากเนื่องจากทุกคนใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางอันตรายต่างๆ นานา แต่ทุกครั้งพ่อแม่ล้วนบอกให้พวกเขาอ่อนคิด ถ้าพวกเขามีชีวิตอยู่ในยุคเมื่อห้าร้อยปีที่แล้ว รู้ว่าการดำรงอยู่ของบุคคลผู้หนึ่งจะทำให้มนุษยชาติสูญพันธุ์ พวกเขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อสังหารคนผู้นั้นและผู้ต้องสงสัยหรือไม่

เฟอร์รามิสครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่หลายครั้ง สิ่งที่ได้รับรู้ได้มีเพียงความอัปลักขณ์ชั่วร้าย

แต่เธอกลับตัดสินใจไม่ได้

คนข้างๆ เคลื่อนไหวเล็กน้อย นิ้วเรียวยาวเคาะโต๊ะเบาๆ เธอหันไปมองอย่างตะลึง เห็นฟร็องซัวร์กระตุกมุมปากด้วยสีหน้าเบิกบานเหมือนกำลังฮัมเพลง และนิ้วเคาะเป็นจังหวะด้วย

"นายฟังที่ครูสอนอยู่หรือเปล่า" เธอถามดกั้ว

"หืม? ฟังสิ!" เขายิ้ม "เพราะฟังอยู่ถึงได้รู้สึกสนุกไงล่ะ"

"สนุก?" เฟอร์รามิสขึ้นเสียง "นั่นเป็นประวัติศาสตร์ช่วงที่โหดร้ายและเศร้าสลด ก่อให้เกิดสถานการณ์ยากลำบากอย่างที่พวกเรา

เผชิญอยู่ทุกวันนี้ น่าสนุกตรงไหนกัน!"

นักเรียนในห้องตกใจกับเสียงทวาดอย่างโมโหของเฟอร์รามิส ค้างหันไปมอง แม้แต่คุณครูเองก็มองอย่างประหลาดใจไปยังโต๊ะนักเรียนที่คั่งชิดกันอยู่

เพิ่งรู้จักกันแค่นี้ไม่น่าที่ ทำได้ถึงทะเลาะกันได้ล่ะ

"เฟอร์รามิส" คุณครูใช้หนังสือเคาะโต๊ะ "เธอทะเลาะอะไรกับนักเรียนใหม่ มีอะไรค่อยพูดค่อยจากัน กรุบอกแล้วว่าความอดทนของเธอ..."

"เราารู้สึกว่าประวัติศาสตร์ช่วงนี้สนุก!" เฟอร์รามิสลุกขึ้นชี้หน้า ฟร็องซัวทันที "เกิดการสังหารผู้คนเป็นจำนวนมากก่อน จากนั้นผู้คนก็เข่นฆ่ากันเองอย่างเหี้ยมโหด ส่งผลให้มีติและกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกวิปริตผิดเพี้ยน จนกระทั่งบัดนี้พวกเราจะต้องใช้ชีวิตแบบไม่ออกจากบ้านตอนกลางคืน เขากลับรู้สึกที่สนุก!"

ว้าว!—ฟร็องซัวเงยหน้ามองเฟอร์รามิสที่กำลังเคียดคาล เขา ยิ่งกว้างกว่าเดิม—ช่างเป็นนักเรียนหญิงที่ไม่โง่ง่ายจริงๆ

"นี่! เฟอร์รา" คุณครูเดินลงจากแท่นบรรยาย "เธอไม่ต้องจริงจังขนาดนี้ ประวัติศาสตร์เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ทุกคนต่างมีความคิดเห็นของตัวเองได้"

แม้ตัวเขาเองจะไม่คิดว่าประวัติศาสตร์ช่วงนี้เรียกได้ว่าสนุกก็ตาม จะพูดยังไรมนุษย์เมื่อห้าร้อยปีก่อนก็มีนิสัยชั่วร้ายน่ารังเกียจ ส่งผลให้คนรุ่นหลังต้องมารับเคราะห์กรรมแทน

"..." เฟอร์รามิสกำมือทั้งสองข้างแน่น ถลึงตาใส่ฟร็องซัวอย่างไม่พอใจ จากนั้นดึงหนังสือบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว เธอจะไม่ให้เขาใช้หนังสือค้ายอีกแล้ว!

ฟร็องซัวยื่นมือมากดหนังสือไว้อย่างทันท่วงที เร็วจนแม้ว่าคุณครูก็ยังมองไม่ทัน เพราะเมื่อก็มีมือเขายังวางอยู่ใต้โต๊ะ แต่เพียง

พริบตาเดียวก็โผล่ขึ้นมาบนโต๊ะแล้ว!

"อยากฟังส่วนที่ผมรู้สึกว่าคุณหรือเปล่า" ฟร็องซัวยิ้มแยมโดยไม่สนใจสีหน้าขุนค้อนของเฟอรรามิส

"ฉันรอฟังอยู่" เฟอรรามิสทำปากยื่นพลางมองหน้าคุณครู "ได้ไหมคะคุณครู"

"อืม...ได้อยู่แล้ว" คุณครูพยักหน้า "พวกเราต้องยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง นี่เป็นตัวอย่างที่ดีมาก มา! ฟร็อง...นักเรียนใหม่"

ชื่อของเขากลับเสียงยากเกินไปแล้ว!

ฟร็องซัวลุกขึ้นอย่างสง่างาม มองแผนที่ซึ่งแขวนอยู่บนกระดานคำและกวาดตามองเพื่อนนักเรียนรอบหนึ่ง "แม้ว่าผมจะมาจากเอเชียใต้ แต่เดิมที่ผมเติบโตในภูมิภาคยุโรป ประวัติศาสตร์ของพวกเราคล้ายกันในภาพรวม แตกต่างกันแค่ในรายละเอียด แต่เนื่องจากมีพวกเทวทัศน์ถูกเผาในภูมิภาคยุโรปด้วย ดังนั้นจึงมีผู้คนที่เห็นต่าง"

"ใช่แล้ว ผู้มีพลังจิตถูกเผาตายในพื้นที่ที่เคยเป็นประเทศฝรั่งเศสในอดีต จำได้ว่าชาวฝรั่งเศสในอดีตก็ตายเกือบหมด..." มีคนพึมพำพลางพลิกไปยังหน้าท้ายๆ ของหนังสือเรียน

"ความคิดเห็นหนึ่งบอกว่า ก่อนการสังหารพวกเทวทัศน์ กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกยังไม่วิปริตผิดเพี้ยนรุนแรงขนาดนั้น เกิดภัยธรรมชาติขึ้นเยอะมากก็จริง แต่ภูตผีปีศาจและสัตว์ประหลาดก็ยังไม่ได้เข้ามารุกรานโลกมนุษย์มากนัก ทว่าหลังจากการไล่ล่าสังหารพวกเทวทัศน์ครั้งใหญ่จึงวิกฤตหนัก เลยมีผู้สงสัยความจริงเกี่ยวกับ 'ผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่งในหมู่พวกเทวทัศน์' นั้น" เฟอรรามิสทำท่าจะพูดแทรก แต่ถูกฟร็องซัวยื่นมือมาห้ามไว้ก่อน "อีกความเห็นหนึ่งเป็นการตั้งข้อสังเกตว่า พวกเทวทัศน์ถูกเผาและส่งกลับสวรรค์ไปแล้วจริงๆ แต่เรื่องราวต่อจากนั้นเกิดขึ้นด้วยน้ำมือของมนุษย์เอง อย่างเช่นโรคระบาดและภัยธรรมชาติที่ทำให้ผู้คนล้มตายมหาศาล รวมถึงความวิปริต

ผิดเพี้ยนของกฎเกณฑ์ดั้งเดิม ไม่น่าจะนั่นอาจเป็นเพราะผู้มีพลังจิตไม่พอใจการเล่นฆ่าผู้คนจำนวนมาก จึงจ้องใจก่อเรื่องขึ้น"

ทุกคนต่างปากอ้าตาค้างมองฟร็องซัว คุณครูรู้ดีว่าในภูมิภาคเอเชียมีคนเคยเสนอความคิดแบบนี้มาก่อน แต่เนื่องจาก 'ผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่ง' เมื่อห้าร้อยปีก่อนเป็นชาวเอเชีย ดังนั้นจึงมีข่าวลือว่าเธอยังไม่ตายและกลับมาหลบซ่อนอยู่ที่บ้านเกิด

"ความหมายคือ... เพราะผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่งยังไม่ตาย ดังนั้นโลกจึงยังล่มสลายต่อไปนั่นหรือ" เฟอร์รามิสถามกลับ "หรือว่าผู้มีพลังจิตต้องการแก้แค้นจึงทำให้กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกวิปริตผิดเพี้ยนไป พวกเราจึงต้องใช้ชีวิตอย่างเช่นทุกวันนี้"

"อืม... แต่นี่เป็นเพียงแนวคิดของแต่ละฝ่ายเท่านั้น" ฟร็องซัวมองเฟอร์รามิสด้วยสีหน้าจริงจัง "ผมรู้สึกว่าคุณครูนี้แหละ ที่นั่นพวกเราจะถูกเอียงกันในเรื่องความเป็นไปได้ที่แตกต่าง แต่ที่นี้ดูเหมือนว่าคุณจะใช้ประวัติศาสตร์เพียงรูปแบบเดียวมาตัดสิน"

"เพราะนั่นเป็นประวัติศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับในวงกว้าง" คุณครูรีบเสริม "เมื่อห้าร้อยปีก่อน โลกมนุษย์บังเกิดความโกลาหล มีคนเพียงน้อยนิดที่รู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น แม้แต่วัฒนธรรมยังเกือบจะสูญสลาย กระทั่งอาณาเขตของประเทศต่างๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย มนุษย์เผ่าพันธุ์ต่างๆ อยู่ร่วมกันอย่างผสมปนเปทุกหนแห่งล้วนมีผู้คนจากหลากหลายประเทศ หลากหลายวัฒนธรรม และภาษาอาศัยอยู่ พวกเราได้แต่นำข้อมูลจากคำบอกเล่าของผู้รอดชีวิตมาปะติดปะต่อกัน"

เพียงแค่มองไปรอบห้องเรียน ก็ได้เห็นว่าเต็มไปด้วยเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีสีผิวและสัณฐานแตกต่างกัน ทุกคนพยายามอนุรักษ์ภาษาแม่ของตัวเองไว้ แต่สุดท้ายแล้วภาษาอังกฤษก็ยังเป็นภาษาทางการที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก ในยุคสมัยของการลี้ภัยและการเปลี่ยนแปลงนี้ ภาษา

เดียวที่ใช้สื่อสารได้เวลาผู้คนจากประเทศต่างๆ มาอยู่รวมกันมีเพียงภาษาอังกฤษ ส่วนประวัติศาสตร์นั้น ได้แต่นำคำบอกเล่าจากภูมิภาคต่างๆ มาปะติดปะต่อกัน

ฟร็องซัวหวัหระเบาๆ การเลือกรับเอาแนวคิดเพียงอย่างเดียวก็มีข้อดี อย่างน้อยจะได้ไม่ต้องเสียเวลามากเกินไปในการถกเถียงว่าประวัติศาสตร์แบบไหนกันแน่ที่เป็นเรื่องจริง หำร้อยปีก่อนใครกันแน่ที่ทำให้กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกวิปริตผิดเพี้ยนจนโลกล่มสลายลงในที่สุดสรุปแล้วพวกเทวทัศน์คนสุดท้ายตายไปหรือยัง หรือว่าเทวทัศน์มาถึงแล้วจริงหรือไม่ โศกนาฏกรรมในอดีตเกิดจากการสืบทอดความเชื่อที่ผิดพลาดต่อเนื่องกันมาหรือไม่

"ที่แท้คำว่าสนุกของนายก็หมายถึงตรงนี้!" เฟอรัรามิสทำปากยื่น "ฉันคิดว่านายหวัหระเยาะประวัติศาสตร์ช่วงนั้นเสียอีก ฉันเข้าใจผิดเอง ขอโทษด้วย!"

เฟอรัรามิสยื่นมือออกไปอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่มีอาการอึดออดวางท่าแม้แต่น้อย ฟร็องซัวมองนักเรียนหญิงที่มีนิสัยตรงไปตรงมาและจับมือกับเธออย่างเป็นธรรมชาติ สลายความขัดแย้งลงไป

คุณครูพอใจกับสถานการณ์นี้มาก การมีนักเรียนที่ย้ายมาจากต่างภูมิภาคนับเป็นเรื่องพิเศษที่สุด แต่ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมย่อมเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นำเสียค่ายที่ในยุคสมัยนี้ทุกคนต่างรู้สึกว่าจะตัวเองตกอยู่ในภาวะอันตราย การจะเปิดใจรับนักเรียนจากต่างแดนสักคนจึงเป็นเรื่องยากยิ่งกว่ายาก!

การเรียนการสอนดำเนินต่อไป เฟอรัรามิสหยิบหนังสือออกมาแบ่งให้ฟร็องซัวคู่อีกครั้ง ตอนนี้เธอเต็มไปด้วยความสนใจในตัวเขา

"ขอโทษที่รบกวนค่ะ!" นอกประตูพลันมีเสียงร้องเรียกของคุณครูอีกคน "เสี่ยวเฉียนกลับมาแล้ว ฉันพาเขามาส่ง"

เสี่ยวเฉียนเดินก้มหน้าเข้ามาในห้อง ทำทางคู่อ่อนเพลียมาก

ครี๊ดคราด!—เสียงโตะกับเก้าอี้กระทบกันดังขึ้น เป็นอาเณ่กับโฮทาระอีกแล้ว พวกเขาลุกขึ้นยืนเหมือนเห็นผีอสูร แล้วยังทำท่าเหมือนพร้อมจะวิ่งหนีออกไปทางประตูหลังได้ทุกเมื่อ

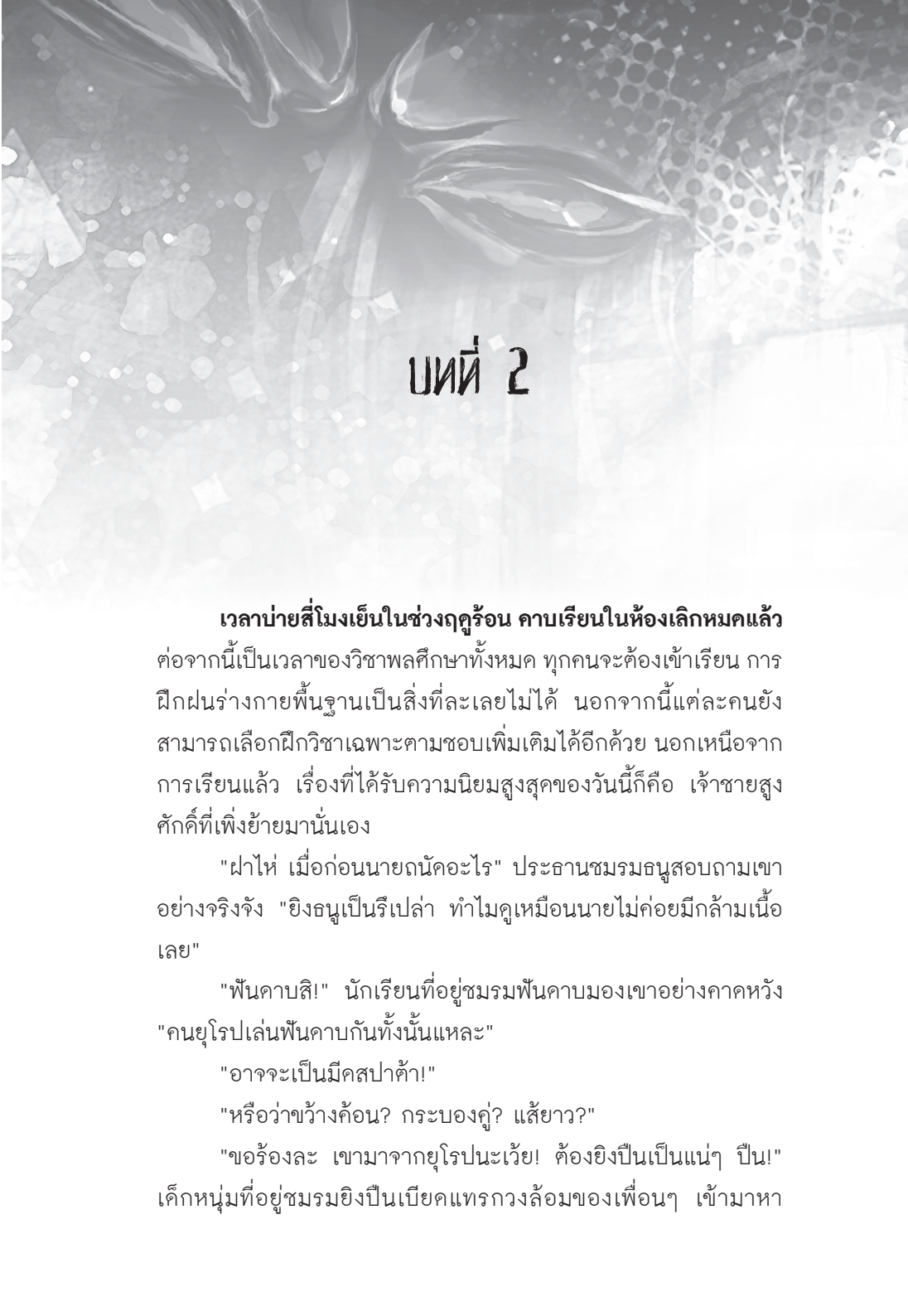
"นี่! พวกเธอทำอะไรกัน" คุณครูขมวดคิ้วขณะมองพวกเขา ก่อนจะรีบก้าวลงจากแท่นบรรยาย "เสี่ยวเฉียน ครูคิดว่าเธอจะกลับไปพักผ่อนที่บ้านเลยซะอีก สีหน้าเธอดูแย่มากนะ"

เสี่ยวเฉียนส่ายหน้า จากนั้นหันไปมองเด็กหนุ่มริมหน้าต่างสองคนที่ลุกขึ้นยืน "พวกเขาอยู่ที่นี้กันหมด แล้วผมจะกลับบ้านได้อย่างไร"

พวกเขา?—คุณครูมองตามสายตาของเสี่ยวเฉียนไปยังพวกอาเณ่

"ใช่ไหม พวกเราเป็นเพื่อนรักกันไม่ใช่เหรอ" เสี่ยวเฉียนฉีกยิ้มเต็มใบหน้า

เราสัญญาว่าจะไม่ทอดทิ้งกันไม่ใช่เหรอ!

บทที่ 2

เวลาบ่ายสี่โมงเย็นในช่วงฤดูร้อน คาบเรียนในห้องเลิกหมดแล้ว
ต่อจากนี้เป็นเวลาของวิชาพลศึกษาทั้งหมด ทุกคนจะต้องเข้าเรียน การฝึกฝนร่างกายพื้นฐานเป็นสิ่งที่ละเลยไม่ได้ นอกจากนี้แต่ละคนยังสามารถเลือกฝึกวิชาเฉพาะตามชอบเพิ่มเติมได้อีกด้วย นอกเหนือจากการเรียนแล้ว เรื่องที่ได้รับความนิยมสูงสุดของวันนี้ก็คือ เจ้าชายสูงศักดิ์ที่เพิ่งย้ายมานั่นเอง

"ฝ่าให้ เมื่อก่อนนายถนัดอะไร" ประธานชมรมอนุญาตถามเขาอย่างจริงจัง "ยิงธนูเป็นรีเปล่า ทำไมคุณเหมือนนายไม่ค่อยมีกล้ามเนื้อเลย"

"พันคาบลิ!" นักเรียนที่อยู่ชมรมพันคาบมองเขาอย่างคาดหว้ง "คนยุโรปเล่นพันคาบกันทั้งนั้นแหละ"

"อาจจะเป็นมิกสเป้า!"

"หรือว่าขว้างก้อน? กระบองคู่? แล้วยาว?"

"ขอรับรองละ เขามาจากยุโรปนะเว้ย! ต้องยิงป็นเป็นแน่ๆ ป็น!" เด็กหนุ่มที่อยู่ชมรมยิงป็นเปี้ยคแทรกวงล้อมของเพื่อนๆ เข้ามาหา

ฟร็องซัว "ที่ชมรมยิงปืน นายอยากฝึกยิงปืนอะไรก็ได้ ไม่มีปัญหา!"

เฟอรัรามีสนั่นใจให้เข้าไว้ได้โต๊ะ มองดูฟร็องซัวที่โดนผู้คนห้อมล้อม
อิฉาดาร้อนสุดๆ ทำไมไม่มีใครมาคอยถามเธอแบบนี้บ้างนะ

"คือ..." ฟร็องซัวซึ่งมืออย่างมีมารยาทไปยังประธานชมรมธนูซึ่ง
เป็นผู้ถามคนแรก "ขอถามหน่อย เมื่อกี้คุณเรียกผมว่าอะไรนะ"

"โอ๊ะ! นายไม่ได้ชื่อฝ่าไห้เหรอ" ประธานชมรมธนูพูดเหมือนเพิ่ง
นึกอะไรได้

"ผะ...ฝ่าไห้ไม่ใช่พระเถระรูปหนึ่งในตำนานปรัมปราของประเทศ
จีนโบราณเหรอ" ฟร็องซัวขมวดคิ้ว—ชื่อเหี้ยอะไรแบบนี้! "ผมชื่อ
ฟร็องซัว!"

"ฟร็อง..."

พอเห็นนักเรียนชายคนนั้นขยับปากทำเสียงฟร็องๆ อยู่นาน
ฟร็องซัวก็ออกเสียงชื่อตัวเองซ้ำๆ ไม่หยุด พยายามใช้วิธี 'ผมพูดแล้ว
คุณพูดตาม' ซึ่งถือว่าง่ายที่สุด มาสอนให้พวกนักเรียนที่เรียกชื่อเขามั่วๆ
ให้เรียกจนกว่าจะถูก

"ฮู! จะไม่ทันเวลาแล้วนะ พวกเราต้องรีบไปฝึกวิชากันแล้ว"
ประธานชมรมธนูโบกมืออย่างปัดรำคาญ "ฝ่าไห้ ตอนเรียนอยู่ที่เอเชีย
ใต้ นายถนัดใช้อาวุธแบบไหน"

"...ฟร็องซัว" เขาขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ "ผมไม่เคยเข้าร่วมการ
ฝึกวิชาใดๆ เลย"

เฟอรัรามีสปล่อยมือที่เท้าคางอยู่ออกทันที พวกนักเรียนชายต่าง
อ้าปากกว้าง คางยื่นคางยาว ก่อนจะอุทานขึ้นพร้อมกันอย่างเหลือเชื่อ
ว่า "ฮา!"

"ไม่เคยฝึกวิชาเลยเหรอ แล้วถ้าเกิดเจอพวกภูตผีปีศาจเข้าจะทำ
ยังไง"

"แล้วพวกผีอสูรล่ะ นายไม่เคยเจอเลยเหรอ"

"พวกสัตว์ประหลาดละ อย่างน้อยนายก็ต้องวิ่งให้เร็วว่ะนั่น!"

นักเรียนทุกคนต่างมองไปยังเด็กหนุ่มที่คุบอบบางอย่างตระหนกตกใจ เขาตัวสูงก็จริง แต่ให้ความรู้สึกละเอียดอ่อนไม่แข็งแรง อากาศร้อนขนาดนี้ยังใส่เสื้อแขนยาว แลดูอ่อนแอไร้โรค แถมยังดูเหมือนไม่มีกล้ามเนื้ออีกด้วย

พวกนักเรียนที่อยู่ตรงหน้าเขาต่างใส่ชุดพลระครูป กล้ามเนื้อแต่ละส่วนเพาะจนแข็งเป็นมัด ความจริงแล้วทุกคนเหมือนกันหมด เพราะถ้าไม่ฝึกวิชาแล้ว เวลาเจออันตรายจะป้องกันตัวได้อย่างไร

"ผมไม่เคยเจอ แล้วก็ไม่สนใจด้วย" เขายักไหล่ "เพราะผมมีบอด้การ์คแล้ว"

"แม่เจ้าโว้ย!" เขาทำให้ทุกคนตกตะลึงอีกแล้ว "ผู้มีพลังจิตใช้มายาให้ นายนี้เจ๋งว่ะ! แต่ถ้าบอด้การ์คนายลาออก นายก็ต้องป้องกันอันตรายด้วยตัวเองใช้รีเปลา"

"หืม?" ฟร็องซัวยักไหล่ ทำหน้าไม่ยี่หระ "โอ้! ผมชื่อฟร็องซัว"

"ฝ่าให้! นายฟังอยู่หรือเปล่าเนี่ย"

"ผมบอกว่า ผมชื่อ..."

แปะๆ!!!—จู่ๆ เสียงปรบมือก็ดังมาจากหน้าประตู คุณครูมาเร่งแล้ว "ทำอะไรกันอยู่ล่ะ ถึงเวลาฝึกวิชาแล้ว ยังมัวอ้อนอยู่ตรงนี้อีก!"

"ฮา! ครับ" พวกนักเรียนชายรีบแยกย้ายกันไปเหมือนผึ้งแตกรัง แต่ยังหันกลับมามองเด็กหนุ่มตัวขาวผ่องคนนั้นอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา พวกนั้นต่างตั้งคำถามว่าเขามีชีวิตรอคอยถึงทุกวันนี้ได้อย่างไร

คนสุดท้ายที่แยกย้ายไปคือ จงเฉาเหว่ย ซึ่งกำลังแบกคันธนูไว้เมื่อเขาแน่ใจว่าคุณครูไปแล้วจึงวิ่งกลับมาที่เดิมอีก แต่เป้าหมายกลับไม่ใช่ฝ่าให้

"เฟอร์ร่า ฉันช่วยเธอคิดตั้งเป้าอันนึงไว้ข้างสนามฝึกของพวกเรา

แล้วนะ"

"เจาเหว่ย นายนี้เป็นเพื่อนแท้จริงๆ!" เฟอรรามิสเค็งตัวขึ้นยืน "ฉันไปเคียนี่ละ! วันนี้เรียนอะไรอะ"

"วันนี้จะฝึกยิงก่อน ฉันช่วยเตรียมลูกธนูไว้ให้เธอแล้ว" จงเนาเหว่ยมองนาฬิกาบนผนัง "เย็นกว่านี้หน่อยค่อยย่องเข้าไปทางประตูข้าง พวกเราจะสาธิตอยู่ข้างหน้าก่อน เธอต้องรอให้ถึงตอนที่พวกเราฝึกยิงแล้วค่อยแอบๆ เข้าไป"

"ฉันรู้แล้ว ฉันต้องวอร์มอัปก่อน" เฟอรรามิสยกนิ้วโป้งให้เพื่อน "เย! สหายรัก"

"สะ...สหายรัก" จงเนาเหว่ยยกนิ้วโป้งกลับอย่างเก๋ๆ กังๆ "เฮ! ฝ่าให้ฉันไปละ"

"บอกว่าผมชื่อ ฟร็องซัว..." ฟร็องซัวแสดงสีหน้าเอือมระอา คนพวกนี้มีปัญหาเรื่องการออกเสียงหรือไงกัน และเขาก็ชักจะขี้เกียจคอยพูดแก้แล้ว

ไม่นานในห้องเรียนก็เหลือเพียงพวกเขาสองคน เฟอรรามิสเก็บกระเป๋านักเรียนอย่างร่าเริง ส่วนฝ่าให้ไม่มีสัมภาระอยู่แล้ว เขานั่งเฉยอยู่ที่โต๊ะของตัวเอง ก่อนจะหันมามองเฟอรรามิสที่อยู่ข้างๆ

"ทำไมคุณถึงยังอยู่ตรงนี้ล่ะ" เขาถาม "ผมจำได้ว่านักเรียนหญิงไปห้องเรียนคหกรรมกันหมดนี่ วันนี้ต้องเรียนอะไรนะ ทอผ้าเหรอ หรือว่าคุณจะไปว่ายน้ำที่ชั้นบนล่ะ"

"ทอผ้า?" เฟอรรามิสเลิกคิ้ว "ฉันยอมถูกทำโทษฐานโดดเรียนดีกว่า"

"เอ่อ..." เขาเหมือนจะยิ้ม แต่ไม่ยิ้ม

"ว่าแต่นายเออะ..." เฟอรรามิสปรีเข้ามาใกล้เขา แล้วดึงแขนเขาไปบีบๆ จับๆ อย่างไม่เกรงใจ "ไม่เคยฝึกฝนร่างกายเลยไฉ่ยังงั้น นายอยากจะเป็นเนื้อไก่ในฟาร์มเหรอ"

อะ!—เฟอร์รามิสมอง เธอกำลังจับแขนของฝ่าให้ สิ่งที่อยู่ระหว่างนิ้วมือเธอเป็นกล้ามเนื้อที่ค่อนข้างแข็งแรงเลยทีเดียว!

"ใครบอกว่าต้องออกกำลังกายได้แสดงอาทิตย์อย่างเดียว" ฝ่าให้บิดไหล่ไปข้างหลังเพื่อให้แขนของเขาหลุดจากมือของเฟอร์รามิส "ผมเกลียดเวลามีเหงื่อท่วมตัว และไม่อยากจะกลืนเหงื่อของพวกผู้ชายด้วยกันอีกด้วย!"

"นี่! นายเป็นพวกคนชั้นสูงหรือไง" เฟอร์รามิสกอดอก "เป็นผู้ตีมหาเศรษฐี หรือนักธุรกิจร่ำรวยล้านกันล่ะ"

ฝ่าให้ยิ้มน้อยๆ ก่อนจะยื่นขึ้นช้าๆ "ผมก็แค่นักเรียนนั่นแหละ ผมจะกลับบ้านแล้ว"

"นายมันคนประหลาด!" เฟอร์รามิสหยิบถุงผ้าขึ้นมา "ฉันก็ต้องไปซ่อมแล้ว"

ฝ่าให้เพิ่งคิดว่าจะเดินออกไป แต่จู่ๆ เขาก็เบิกตาโตเล็กน้อย ทว่าอาการเพียงแค่นี้ก็ยิ่งถูกเฟอร์รามิสจับสังเกตได้ เธอหุบฝีปาก พังพองว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนั้นเองที่ตรงประตูมีเงาเคลื่อนไหวผ่านไป

"อะ!" เธอขมวดคิ้ว รีบออกไปดูข้างนอกทันที "ใครอะ"

เฟอร์รามิสถึงเดินถึงวิ่งออกไปทางประตูหลัง เธอหันซ้ายหันขวา ดูรอบๆ กลางโถงทางเดิน ก็พบว่ามีเพียงเงาของเธอคนเดียวเท่านั้น แต่เมื่อที่มีเงาคนเดินผ่านไปจริงๆ เดินเร็วมากจนเกือบเหมือนบินผ่านไป ที่แปลกมากๆ ก็คือ เธอไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าเลย

หรือว่าเข้าห้องเรียนไปแล้ว ตอนนี้คนที่ทำผิดกฎโดยยังอยู่ในห้องเรียน เธอคิดว่าเหลือแค่ฝ่าให้คนเดียว นักเรียนหญิงไม่ถูกบังคับให้ฝึกวิชาการใช้อาวุธอยู่แล้ว

"อยู่ห้องไหนนะ" เฟอร์รามิสพูดพลางวิ่งหาไปด้วย "นี่! มีใครวิ่งกลับมารึเปล่า"

คนที่อยู่ข้างหลังดึงมือเธอเบาๆ ให้หยุด พอเธอหันไปก็เห็นฝ่าให้

ยืนอยู่ เขากำลังส่ายหัวให้เธอ "พอเถอะ ไม่น่าว่าคนคนนั้นอาจจะแค่งกลับมาเอาของก็ได้"

"กลับมาเอาของ ก็อาจเป็นไปได้" แม้เหตุการณ์แบบนี้จะไม่เกิดบ่อยๆ ก็ตาม "แต่ฉันรู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ อยู่นะ"

"คุณจะไปฝึกยิงธนูไม่ใช่เหรอ" ฝ่าให้ดึงมือเธอเบาๆ ไปข้างหลัง "ไปเถอะ!"

เฟอร์รามิสไม่เข้าใจว่าทำไมเธอจึงไม่ได้ยินเสียงฝีเท้า ความเร็วแบบนั้นน่าจะเป็นการวิ่ง วิ่งบนโถงทางเดินจะไม่มีเสียงได้อย่างไร

"ฉันไปคู่อีกทีดีกว่า!" เธอชักมือที่ถูกละทิ้งกลับมากำ "นายไปก่อนเลย!"

เฟอร์รามิสหมุนตัวแล้วสาวเท้าไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ส่วนทียบของผนังห้องเรียนแต่ละห้องสูงแคระระดับเอว จึงมองเข้าไปในห้องได้ชัดเจน ถ้ามีคนอยู่ มองปราดเดียวก็เห็น แต่ผ่านไปห้องแล้วห้องเล่า เธอลงมองไม่เห็นเงาคนแม้แต่คนเดียว ในที่สุดเธอก็ก้าวเท้าซาลง

พอเดินไปเกือบสุดทางเดิน เธอก็หยุดแล้วหยิบลูกประคำจากกระเป๋าเสื้อออกมาคล้องคอ จากนั้นจึงมีคพอกออกจากกระเป๋าทิ้ง

ตึกๆ!!!—เสียงฝีเท้าดังขึ้นด้านหลังเธอ เฟอร์รามิสหันกลับไปทันที ข้างหลังเธอเป็นบันไดระหว่างอาคารเรียน

มีคนวิ่งขึ้นไปข้างบน! ตามไปดิหรือเปล่านะ

เฟอร์รามิสรู้สึกได้ถึงบรรยากาศที่ไม่ชอบมาพากล ตอนนี้มีเธอเพียงคนเดียว ใครจะรู้ว่าสิ่งที่วิ่งขึ้นไปข้างบนคืออะไร จอมมาร? ผีเสื้อ? ผีนรก? แต่ไม่ว่าจะเป็นประเภทไหน มันก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่เธอจะรับมือเพียงคนเดียวได้

"เฟอร์รามิส!" จู่ๆ ฝ่าให้ก็มาปรากฏตัวข้างๆ เธอตกใจจนเกือบหวัดร้อง "เฮ้ย! ผมเองๆ..."

เฟอร์รามิสกระชับมีดสั้นในมือไว้แน่น ผมมีคจ่อถึงลำคอของเธอ

แล้ว เธอจ้องตาโต เหงื่อเย็นๆ ผุดพราย "นายไม่รู้หรอว่า จู่ๆ จะโผล่เข้ามาใกล้คนอื่นแบบนี้ไม่ได้นะ ฉันทาจะพลั้งมือฆ่านายตายไปแล้วก็ได้!"

"ก็คุณยังไม่ได้ทำนี่! ฝ่าให้ยังยี้มได้ ก่อนจะจับมือเธอให้อา้มคกลง "ไปได้หรือยัง"

เฟอร์รามิสล้งเล เหลือบมองขึ้นข้างบนแล้วมองฝ่าให้ "นายไม่รู้สึกแปลกๆ บ้างหรอ"

"ผมคิดว่าพวกเราควรไปกันได้แล้ว" เขาพูด คราวนี้ออกแรงดึงมือเฟอร์รามิสให้หมุนตัวเดินลงไปจากคอก

เสียงฝีเท้าข้างบนหายไปนานแล้ว เฟอร์รามิสเดินตามฝ่าให้ลงไปยังล่าง แต่ทุกๆ ขึ้นบันไดที่ก้าว เธอรู้สึกเหมือนมีสายตาจ้องมองอยู่ตลอดเวลา

"อย่าหันกลับไป" ฝ่าให้พูดเสียงเบา "เดินหน้าแบบนี้ไปเรื่อยๆ"

มีบางสิ่งบุกเข้าห้องเรียนแล้ว!—ในหัวเฟอร์รามิสคิดแต่เรื่องนี้ มีบางสิ่งเข้ามาในโรงเรียน ไม่ควรอยู่เฉยๆ แบบนี้ เธออยาก...ใช่! เธออยากไปรายงานคุณครูทันที อพยพนักเรียนออกไปให้หมด แล้วเรียกกองกำลังคุ้มภัยประชาชนมาจัดการ

"แม่...แม่จ๋า!..."

เสียงเรียกดังแว่วมาจากบันไดค้ำบน

เฟอร์รามิสหยุดกึก นิ้วมือตึงรั้งฝ่าให้ที่อยู่ข้างหน้า เขาได้ยินหรือเปล่าว่ามีเสียงคนพูดอยู่นะ!

"แม่...แม่จ๋า!..."

คราวนี้เธอได้ยินชัดเจน! เฟอร์รามิสสะบัดมือฝ่าให้ทันที แต่สะบัดอย่างไรก็ไม่หลุด

เมื่อมองดูข้างบนก็เห็นว่าราวบันไดชั้นสามมีเงาพาดผ่านอยู่ตรงกลาง รูปร่างไม่ใช่คนค้ำยี่ห้า มันเหมือนโคลนเหนียวข้นก้อนใหญ่แปะ

อยู่ระหว่างบันได แต่กลับมีส่วนที่เหมือนหัวกะโหลกอยู่ด้วย และกำลังพูดจิม่า "แม่...แม่จ๋า!..."

ฝ่าไฟไม่พูดพรีทำเพลง เขาคึงมือเฟอร์รามิสวิ่งฉิวลงบันไดทันที ไม่ว่าเฟอร์รามิสจะร้องเรียกอย่างไร เขาก็ไม่สนใจสักนิด เอาแต่คึงมือเออจนลงมาถึงชั้นล่างสุด แล้วตรงคึงพุ่งออกไปนอกประตูใหญ่

"คุณครูขา! คุณครู!..." พอเฟอร์รามิสวิ่งออกมานอกอาคารเรียนได้ ก็แหกปากทันที

นักเรียนและคุณครูกลุ่มใหญ่ต่างจ้องมองเออตาถลน เฟอร์รามิสไม่รู้คึงชั่ววูบว่าสายตาวาดผวาของพวกเขาก็คงจากอะไร พวกเขามองขึ้นไปเหนือหัวเออ มีอะไรอยู่ตรงนั้นกันแน่นะ

เฟอร์รามิสเงยหน้า นัยน์ตาสีฟ้าสะท้อนเงาเงาหนึ่ง เงาที่หล่นลงมาจากชั้นสาม!

"เฟอร์รามิส! ระวัง!..."

ตูม!!!

ที่ชั้นสาม สระว่ายน้ำหญิง

"เออรูหรือยัง วันนี้ทั้งวันดูเหมือนว่าจะยังหาใครไม่เจอเลย" นักเรียนหญิงสองสามคนกำลังคุยกันที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า "ปกติถ้าหายตัวไปตอนกลางวันก็ไม่น่ารอดหรอก!"

"ยังไม่เคยมีใครรอดชีวิตอยู่ถึงข้ามคืนเลยมั้ง" เด็กสาวคนหนึ่งหยิบผ้าเช็ดตัวออกมาจากตู้ "อ้อ! ดูเหมือนมีแค่คนเดียว..."

"นั่นเพราะโชคคิ่หรือก! ปกติแล้วเป็นไปไม่ได้ เธอว่า...หงอฝ้าป่าต้องห้ามเข้าไปได้จริงๆ ปะ"

"ใครจะรู้ล่ะ" เด็กสาวสองสามคนเลื้อยบมองไปยังเด็กสาวผมแดงที่อยู่อีกด้านหนึ่ง เธอรวบผมเป็นหางม้า ขมวดคิ้วขณะพาดผ้าเช็ดตัวไว้บนป่า

"รู้แค่ว่าเขาอยากทำแบบนั้นเฉยๆ...อิลเซ เธอว่าไง"

บั้ง!!!—เด็กสาวปิดประตูอย่างแรง แรงมากจนเกิดเสียงสะท้อนก้อง เธอมองพวกนั้นด้วยหางตา "มองฉันทำไม ฉันจะไปรู้ได้ไงว่าเขาหนีไปไหน"

"เอ๊ะ! เธอกำลังคบกับหงออยู่ไม่ใช่เหรอ" พวกเด็กสาวถามอย่างใคร่รู้ "เขาลองเข้าไปในป่าต้องห้ามจริงรีเปล่า"

"เกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ!" อิลเซเป็นสาวสวยสมบูรณ์แบบ เธอมีใบหน้าแบบลูกครึ่งยุโรปเอเชีย เรียกได้ว่าเป็นสาวฮ็อตแถวหน้าคนหนึ่ง ของโรงเรียน "แล้วฉันก็ไม่ได้คบกับเขาค่ะ ฉันไม่ชอบหน้าเขาค่ะซ้ำ"

"เอ๊ะ!" พวกนักเรียนหญิงต่างลุกขึ้น แล้วเดินตามเธอไปยังห้องอาบนํ้าฝักบัว "จริงดิ พวกเราเห็นเธอสองคนตัวติดกันตลอดเลยนะ"

"หงอมาคือฉันฝ่ายเดียวต่างหาก...เขาก็ติดกับฉันนะนะ แต่ว่ากันตามจริงแล้ว ใครจะไปชอบคนที่เอาแต่ข่มขู่คนอื่นล่ะ" อิลเซก้าวเข้าห้องอาบนํ้าอย่างหงุดหงิด แล้วหาที่แขวนผ้าเช็ดตัว

พื้นที่ในห้องอาบนํ้าหญิงค่อนข้างกว้าง ออกแบบเป็นวงกลม ไม่ได้กั้นห้องส่วนตัว ด้านบนติดตั้งท่อนํ้าฝักบัวนับไม่ถ้วน ส่วนใหญ่ยื่นออกมาจากฝาผนังห้อง แต่ตรงกลางห้องก็มีฝักบัวเรียงไว้เป็นวงกลมด้วย นักเรียนหญิงสามคนล้อมวงอยู่กับอิลเซ จะได้พูดคุยกันสะดวก

หวังหงอชอบลากอิลเซไปไหนมาไหนด้วยกัน ทำให้ทุกคนคิดว่าพวกเขารักกันปานจะกลืนเสียอีก นึกไม่ถึงว่าตอนนี้จะได้ยินอิลเซพูดว่า เธอไม่ได้สนใจเขาเลย

"เอาจริงๆ นะ คนที่อยู่กับหงอดีกว่าเขาทุกคนเลย ทั้งคำโถวเสียวิน...ขนาดเสื้อยืดที่ผอมกะหร่องยังเจ๋งกว่าเขาอีก" อิลเซเปิดก๊อกนํ้า เหยหน้ารับนํ้าที่ไหลลงมา

"ไม่จริงมั้ง" เจนรู้สึกเกือเล็กน้อย "ฉันว่าหงอก็ดูไม่เลวนะ แถมยังตัวสูงปึกป็นด้วย"

"ตัวสูงใหญ่แล้วมีประโยชน์บ้าอะไร!" อิลเซ่กลับหลังหันเพื่อให้ผมโดนน้ำ "ถ้าพวกเธอรู้ว่า..."

ไม่นึกเลยว่าจะกล้า... นินทาฉัน... แบบนี้...

วูบ!—มีเงาลอยผ่านกระจกฝ้าไป อิลเซ่ถึงกับผงะ!

"ข้างนอกเหมือนมีคน" อิลเซ่ขวมคิ้ว "เพ็งวังผ่านไป"

"เอ๊ะ! มีคนมาอาบน้ำมั่ง ที่สระว่ายน้ำยังมีคนอยู่สองสามคน" นักเรียนหญิงคนอื่นไม่คิดอะไร ปกติก็อาบน้ำแล้วเริ่มถูสบู่

หัวข้อสนทนากลับมาที่เรื่องหวังหึงอียายตัวไป ไหนจะคำโถงกับเสียวินอีก อันที่จริงคำโถงกับหวังหึงอียายสนิทกันมากทีเดียว ดังนั้นทุกคนจึงคิดว่าสองคนนั้นไปผจญภัยด้วยกันถึงได้เกิดเรื่อง

"เขาก็แค่พูดไปอย่างนั้นแหละ ปากดีไปเรื่อย ชอบไม้ว่าตัวเองโหด เป็นเรื่องถนัดของเขา" อิลเซ่ล้างฟองแชมพูที่เกาะเต็มหัวออกไป

"สิ่งที่เขาอยากทำจริงๆ ก็คือทรยศคดโกง กับทำบาปหลังคนต่างหาก!"

ก็อกน้ำทั้งสี่เปิดแรงขึ้นอีก เสียงซู่ซ่าของน้ำดังสะท้อนไปทั่วห้องอาบน้ำ พวกเด็กสาวลืบทาเงยหน้ารับน้ำที่ฉีดลงมา ขณะที่นอกห้องอาบน้ำ มีคนตัวเปื้อนดินค่อยๆ เดินเข้ามา คนคนนั้นมีโคลนเกาะอยู่เต็มสองเท้า ทุกก้าวที่เขาเดินจะทิ้งรอยโคลนไว้บนกระเบื้องปูพื้นสีขาว

อิลเซ่เงยหน้าขึ้นเพื่อหลบหยคน้ำออกจากใบหน้า พอลืมตาขึ้นก็ต้องตกใจที่เห็นดินโคลนกองใหญ่อยู่บนพื้น มันกำลังถูกน้ำที่พวกเขาบะไหลลงระบายน้ำไป

เฮ้ย!—เธอตกตะลึง

พื้นสกปรกอย่างนี้ได้ยังไง ดินโคลนมาจากไหนเนี่ย

อิลเซ่ขวมคิ้วขณะมองกองโคลนเปื้อนเป็นทางมาจากประตู เธอลูบน้ำที่หยดลงมาบริเวณตาเพื่อให้มองเห็นได้ชัด ก็พบว่ารอยโคลนมาหยุดอยู่ตรงหน้าเธอ แล้วลากอ้อมไปถึงข้างหลังด้วย เธอจ้องพื้นแล้ว

หันหลังกลับ ในที่สุดก็มองเห็นเท้าคู่หนึ่ง!

เท้าที่ดูยังงังก็ไม่ใช่ของมนุษย์!

เท่านั้นใหญ่หึมา มีเศษกระเบื้องและเศษขยะปักอยู่เต็มไปหมด บนผิวหยาบๆ มีแผลฉีกเหวอะหวะ ปากแผลมีหนองสีเหลืองปนเขียว ไหลออกมา และยังมีหนอนไต่ยั้วเยี้ยอยู่อีกด้วย อิลเซ่ร้องกรี๊ดอยู่ในใจ พลางกระโดดหนี!

เธอไม่กล้าเงยหน้าดูรูปร่างหน้าตาของคนตรงหน้าให้ชัดๆ การฝึกฝนร่างกายมายาวนานสั่งให้เธอ...วิ่ง!

ทว่าอิลเซ่ยังไม่ทันขยับตัว ยังไม่ทันได้กรีดร้อง ก็มีกำปั้นขนาดใหญ่ค่อยๆ เข้าที่ท้ายทอย ทะลุปากที่อ้ากว้างของเธอออกไป กำปั้นที่ใหญ่เท่าหม้อฟุ้งขึ้นด้านบน ทำให้ใบหน้าที่เคยสวยงามสมบูรณ์แบบนั้น ฉีกขาดเป็นสองซีกทันที!

มือยักษ์นั้นยกหัวครึ่งบนไปแขวนไว้ที่ฝักบัวอันถัดไป ในขณะที่เดียวกับที่เจนลูบน้ำออกจากใบหน้า และค่อยๆ ลืมตาขึ้น แล้วก็พบกองเลือดแดงฉาน เธอกะพริบตาปริบๆ อย่างสงสัย น้ำเลือดสีแดงหยดตั่งๆ ลงมาไม่หยุด เธอถอยหลังอย่างหวาดผวา วิกน้ำล้างหน้าอยู่นานกว่าจะมองเห็นได้ชัดเจน

สายตาของเจนปะทะเข้ากับหัวครึ่งบนของอิลเซ่ ตั้งแต่ปากขึ้นไปถึงหัวถูกแขวนไว้บนฝักบัว เลือดและสมองกำลังถูกน้ำชะลงมา

"กรรี๊ดดด!!..." เธอหวีดร้องเสียงดัง ทำเอาเด็กสาวคนอื่นที่กำลังอาบน้ำเพลินๆ อยู่ตกใจไปด้วย

พวกนักเรียนหญิงไม่รู้แม้แต่คนเดียวว่าเมื่อลืมตาขึ้นมาแล้ว จะได้พบกับสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวขนาดนี้!

เจนลนลานหมุนตัวคิดว่าผ้าขนหนูมาพันร่าง เตรียมพุ่งออกไปข้างนอก แต่พอหันกลับมาก็พบร่างที่สูงสองเมตรขวางอยู่ข้างหน้า เด็กสาวทั้งสามจ้องตาลง มองเห็นสัตว์ประหลาดที่รูปร่างคล้ายคน แต่ไม่ใช่

คน!

"ผีรกร? ผีอสูร?" เจนเงยหน้าขึ้นมองอย่างกล้าๆ กลัวๆ เธอเห็นศิระษะอันอัปลักษณ์ แม้ยังมองไม่ค่อยชัด แต่เธอก็รู้สึกคุ้นคา "พระเจ้า! นั่นมันหวัง...หวัง..."

"พวกเธอ...คุณ่าอ่อยมากเลย..." ศิระษะที่เต็มไปด้วยเนื้อตะปุ่มตะป่ำพุดแล้วอึ้ม เผยให้เห็นว่าในปากกำลังเคี้ยวลูกตาอยู่

ลูกตาของอิลเซ!

"กริ่งเตือนภัย! รีบกดกริ่งเตือนภัยเร็ว!" เจนตะโกนเสียงดัง "ผีอสูรบุก!..."

ยังไม่ทันสิ้นเสียงตะโกน เธอก็ถูกตบลงกลางกระหม่อมเข้าฉาดใหญ่ ปู!!!—เลือดสาดกระจาย ศิระษะของเจนอันตรธานไปจากคอ ร่างของเธอล้มลงดังคุบ เด็กสาวสองคนที่เหลือวิ่งพุ่งไปยังกริ่งเตือนภัยข้างกำแพง แต่โดนเจ้าผีอสูรขวางทางไว้ก่อน

"หวัง...หงอ..." เบเวอร์รี่กับเสียวผิงกรีดร้องออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ "เขากลายเป็นผีอสูรไปแล้ว เราต้องตั้งสติให้ดี!"

"ฉัน...เกลียดพวกแก..." มันพุดด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ "พวกคนเสแสร้ง...พวกคนที่ดูถูกฉัน"

เด็กสาวทั้งสองชำเลื่องมองส่งสัญญาณให้กัน แล้วในพริบตาเดียวต่างคนก็กระโจนไปคนละทิศละทาง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อย่างน้อยก็ต้องมีคนหนึ่งรอดชีวิต เบเวอร์รี่เหยียดแขนออกจนสุด หมายถึงจะไปกดกริ่งสัญญาณ ผีอสูรไม่พุดพรวดทำเพลง มันจับมือเธอไว้ได้ แคดิงเบาๆ แขนเธอก็หลุดล้วยออกจากสะบักไหล่!

"กรรีดคค!!! อ้ายยยย!!!..." เบเวอร์รี่หิวกร้องแทบขาดใจ ร่างทั้งร่างร่วงลงกองกับพื้น น้ำจากผักบัวไหลชะลงมาเรื่อยๆ ทำให้เลือดยิ่งเจือปนเต็มพื้น

เสียวผิงวิ่งไปทางประตู หมายถึงพุ่งทะลวงประตูออกไป แต่ขา

ของเธอกลับถูกดึงเอาไว้ แล้วถูกกระชากไปด้านหลังทันที เธอรู้สึกว่
ลำตัวของเธอลอยไปในอากาศ หนึ่งวินาทีต่อมาก็โดนเหวี่ยงออกไป

แต่ร่างแค่นั้นบนเท่านั้นที่ถูกเหวี่ยงออกไป!

เธอเห็นท่อนล่างของตัวเองอยู่ในอุ้งมือของผีเสื้อ แต่ท่อนบน
กลับลอยไปข้างหลัง ในเวลาแค่ไม่กี่วินาที ความเจ็บปวดยังไม่ทันจู่โจม
เข้าไป แต่พอถึงตอนที่ร่างกระแทกเข้ากับกระจก เธอก็รู้สึกได้ถึงความ
เจ็บปวดจากร่างที่ถูกฉีกออกจากกัน ซึ่งมาพร้อมกับความรู้สึกกลัวที่
บาดลึกถึงชั่วหัวใจ

ผีเสื้อคำรามอย่างโกรธเกรี้ยว พูบหน้าออกตัวเองแรงๆ ด้วยกำปั้น
ขนาดยักษ์ เบเวอร์รี่ยังไม้ทันได้กริคร้อง ร่างของเธอก็หายไปแล้ว

ผิวหนังและกระดูกแหลกเหลวอยู่ในอุ้งมือของตัวประหลาดจาก
นรก มันหรีดตกลงอย่างไม่สบอารมณ์ แลบลิ้นยาวเพื่อยออกมาเลีย
แผลเบาๆ คว้าสิ่งที่อยู่ในอุ้งมือเข้าปาก มือซ้ายของมันชูร่างท่อนล่างของ
เสี่ยวผิงจิ้นมาโดยไม่ลังเล มันยัดร่างทั้งร่างเข้าไปในปาก

"ไม่เคยนึกเลยว่าเนื้อมนุษย์จะอร่อยขนาดนี้..."

มันหัวเราะอย่างสะใจ เค้นก้ำวยาวๆ ไปข้างหน้า ทะลุกำแพงตึก
ไปอย่างง่ายดาย ร่างของมันค่อยๆ จางลงจนโปร่งใส และอันตรธาน
ไปในที่สุด